

CURIERUL ADVENTIST

MARTIE 2024: PUTEREA FEMINĂ + MINCIUNA ALBĂ + INAUGURARE CENTRU DE TRAINING ADVENTIST FRONTIER MISSIONS EUROPE + PAUL DUMITRESCU - PROFILUL UNUI MISSIONAR + IZVOARELE PUTERII DIN VALEA PLÂNGERII + MOTĂIND ÎN AȘTEPTARE + FAȚA ÎNFRIȘĂTOARE A DRAGOSTEI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Lidia – primul creștin din Europa

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

S. JOSEPH KIDDER și KATELYN CAMPBELL WEAKLEY

TRĂIEȘTE având gândul lui HRISTOS

CUM ÎȚI MODELEAZĂ CONVINGERILE CREDINȚA

Să ai o mentalitate biblică înseamnă că, atunci când întâlnim și explorăm lucruri noi, le comparăm cu standardul Scripturii. Pentru aceia care caută cu adevărat să calce pe urmele lui Hristos, aceasta este chiar temelia care vă construiește întreaga viziune asupra lumii pe Scriptură. Dezvoltarea unei mentalități biblice înseamnă să gândiți ca Isus.

Ca adventiști de ziua a șaptea, pe baza cunoștințelor din Scriptură pe care le-am dobândit, precum și prin intermediul scrierilor suplimentare ale lui Ellen G. White, avem o înțelegere completă, mai profundă a narațiunii cosmice a marii lupte. Noi credem că această temelie a mentalității are rolul de a răspunde la toate întrebările legate de viziunea asupra lumii. Metanarațiunea marii lupte slujește minunat ca fundal, pentru a da un sens chiar și celor mai confuze aspecte ale vieții. În felul acesta, *mentalitatea noastră biblică ne învață care sunt scopul, planul și calea lui Dumnezeu pentru viața noastră, pentru lume și pentru restul veșniciei.*

evs
editura viață și sănătate

Adevărul se găsește în Domnul Isus Hristos.

În Cuvântul Său, Hristos le oferă perspectiva Sa tinerilor care caută să-și înțeleagă identitatea, celor din afara bisericii care caută o bucurie profundă, precum și creștinilor onești care încă simt că nu pot să înțeleagă nenorocirea lumii. Dacă ne asumăm viziunea Sa asupra lumii, ne vom situa întotdeauna pe un teren neted.

Anul CX, MARTIE 2024. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MESAJUL PREȘEDINTELUI¹

Stimați frați adventiști de ziua a șaptea, dragi prieteni și ascultători,

Dumnezeu să vă binecuvânteze și mai mult decât a făcut-o până acum, așa cum „Domnul a binecuvântat sfârșitul vieții lui Iov mai mult decât începutul acesteia” (Iov 42:12 NTR). Pentru acest video am selectat câteva vești foarte bune despre credința și dragostea adventiștilor români.

Pe 3 februarie 2024, în Sabatul trecut, circa 170 de voluntari adventiști care vizitează cu regularitate persoanele private de libertate s-au întâlnit la Stupini, Brașov, pentru convenția „Caut pe frații mei”, o întâlnire pentru rapoarte și părtășie, prima de acest fel organizată după pandemie. Din partea Administrației Naționale a Penitenciarelor a participat doamna director general adjunct Ioana-Mihaela Morar, chestor de poliție penitenciară. În alocuțiunea dumneaei, a apreciat rapoartele regionale ale **Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare**, a oferit răspunsuri în plen la întrebările voluntarilor și, ulterior, a avut o sesiune de lucru cu reprezentanții filialelor ASUP din țară. Din partea Diviziei EUD a fost prezent pastorul Florian Ristea, director al Departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală. S-au împlinit 30 de ani de când ASUP slujește persoanelor vulnerabile din penitenciar și familiilor acestora, prin programe sociale, de reintegrare, de educație, consiliere spirituală și suport etic-moral. În acest ceas aniversar, le doresc tuturor voluntarilor ASUP și colegilor pastori care lucrează pentru deținuți să fie „zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

Inițiativele misionare pentru plantarea de biserici în zone albe vor atinge un nou nivel de implicare, odată cu **inaugurarea** centrului AFM, Adventist Frontier Mission, în localitatea Jucu de Sus, lângă Cluj-Napoca. Sediul de birouri va funcționa și ca spațiu regional pentru pregătirea misionarilor care vor pleca de aici în diverse proiecte în jurul lumii. De anul trecut, avem o chemare oficială și din partea Diviziei Inter-Europene, care a fost invitată să ajute MENA, un teritoriu necreștin unde trăiesc peste 500 milioane de oameni: în Algeria, Egipt, Iran, Irak, Iordania, Kuwait, Liban, Qatar, Arabia Saudită, Sudan, Tunisia, Turcia, Emiratele Arabe și altele. EUD caută familii de pastori sau misionari experimentați, cunoscători ai limbii engleze și compatibili cu profilul cerut pentru acea regiune.

Departamentul Spiritului Profetic a trimis responsabililor din bisericile locale o agendă de tip broșură cu informații elementare ale departamentului: punctul de vedere oficial privind **lucrările** lui **Ellen White**, lista **site-urilor** și a aplicațiilor pentru **lectură** pe dispozitive mobile, titlurile **cărților** și ale publicațiilor traduse în limba română, o bibliografie care aprofundează valoarea Spiritului Profetic și câteva sugestii pentru folosirea corectă a scrierilor inspirate.

Acum este perioada când copiii noștri se pregătesc pentru **olimpiadele** adventiste. Le doresc succes atât celor care învață pentru **olimpiada**

¹ <https://presedinte.adventist.ro/2024/02/05/mesajul-presedintelui-05-februarie-2024/>

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu
Mesajul președintelui

5 Reflecții

Mugurel Asaftei
Puterea feminină

7 Spiritual

Dan Constantinescu
Minciuna albă (I)

10 Misiune

Diana Vasile
Inaugurare centru de training Adventist
Frontier Missions Europe

11 Opinii

Ștefan Radu
Două femei, două experiențe

12 Familia adventistă

Neculai Dăscălița
Predarea ștăfetei –
Biserica Sherwood, Australia

13 La odihnă

Alina Dumitrescu
Paul Dumitrescu – profilul unui misionar

16 Spiritual

Emilian Niculescu
Izvoarele puterii din valea plângerii

21 Casele de odihnă

22 Reflecții

Daniel Nițulescu
Pavel în Filipi. Lidia –
primul creștin din Europa

25 Meditație

Gili Antea
Moțând în așteptare

27 Profetie

Florin Lăiu
Fața înfricoșătoare a dragostei

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

de cunoștințe biblice la biserică, organizată de către Departamentul de Educație, cât și celor care studiază pentru olimpiada la disciplina religie, organizată în parteneriat cu Ministerul Educației, la școală. Ne dorim cât mai mulți elevi olimpici, cu o înțelegere deplină a Scripturilor.

Administrația Spitalului Oncologic de la Târgu Mureș a semnat un protocol de colaborare cu **Universitatea Adventistă Loma Linda** din SUA, ca o declarație generală de intenție, în baza căreia cele două instituții doresc să dezvolte proiecte comune de colaborare medicală și cercetare oncologică. Universitatea Adventistă Loma Linda și Spitalului Oncologic de la Târgu Mureș desfășoară în parteneriat activități pentru a oferi un mediu de învățare unic prin integrarea sănătății, științei și credinței în tratarea pacienților cu cancer. O veste bună este că specialiștii din spitalele adventiste Loma Linda vor acorda a doua opinie pentru cele mai grele cazuri medicale din Spitalul Oncologic din România.

Două campanii evanghelistice de anvergură sunt programate în Transilvania, la Cluj-Napoca, la sfârșitul lunii februarie și în Târgu Mureș, în al doilea weekend din martie. Sunt concepte integrate, în spații publice, de caritate socială, cu mesajul adventist de sănătate și seminare pentru tineri. Au început deja pregătirile în grupurile de organizare; programele au fost lansate, fiecare dintre cele două conferințe are în fiecare dimineață o grupă de rugăciune online. Am observat personal potențialul acestui tip de lucrare în toată țara și mă bucur că acum adventiștii din aceste locuri lucrează intens în anul misionar al sănătății.

Am apreciat și capacitatea de atracție a **evanghelizărilor** organizate de și pentru gabori. **Frații gabori** nu s-au limitat la o singură localitate în care să-și cheme confrății la evanghelizări, ci au descins în 17 localități, câte 7 seri în fiecare localitate, o săptămână întreagă. Eforturile lor dovedesc că se poate. Un grup de 23 de bărbați gabori au predicat în limba rromani „Cele șapte cuvinte de pe cruce”, o serie de evanghelizare cu aceleași prezentări în localități din Alba, Mureș și Harghita, în bisericile noastre. Maratonul a fost fără precedent. În grupul-suport, de organizare, au lucrat 200 de voluntari. Prezentatorii se uneau într-o grupă de rugăciune în fiecare zi de la 3:00 la 4:00 după-amiaza. La sfârșit, au numărat 157 de candidați pentru botez. Seria s-a încheiat cu o rundă de trei prezentări la Sala Tineretului în Târgu Mureș. Aproape 700 de participanți au fost prezenți în fiecare din ultimele trei seri, iar evanghelizarea s-a încheiat cu o masă de părtășie.

Comitetul de Planuri și Hotărâri al Uniunii Adventiste a avut două ședințe online pentru întocmirea unei strategii de dezvoltare a bisericii în următorii ani. O întâlnire față în față va avea loc săptămâna viitoare și, ulterior, propunerile în formă redactată vor fi analizate în Comitetul Executiv al Uniunii din 29 februarie, pentru

a fi înaintate adunării generale. În comisia de lucru au fost invitate mai multe persoane, frați și surori, de carieră profesională în educație, sănătate și management.

Departamentele de Misiune și Relații Publice din cadrul Uniunii Adventiste au produs un film documentar despre adventiștii din România, în care se evidențiază contribuțiile bisericii noastre la sănătatea și învățământul public. O avanpremieră pentru feedback a fost săptămâna trecută la sediul Uniunii, cu echipa de producție. Filmul conține opinia populară despre adventiști împreună cu evaluările unor personalități marcante din România. Materialul video de peste două ore prezintă cine sunt adventiștii, care este istoria lor și ce aport au la creștinismul românesc. Ultimele două episoade din cele cinci pivotează în jurul mesajului celor trei îngeri și a revenirii Domnului Hristos. După ce va fi revizuit de specialiști în comunicare, documentarul își va urma calendarul de promovare în luna februarie. Ne rugăm ca acest material să reprezinte o evanghelizare difuzată cu impact în mediul online.

Dumnezeu să vă dăruiască o săptămână îndestulată, cu har și binecuvântări de la tronul Tatălui nostru ceresc. Fericirea și îndurarea să vă însoțească în toate zilele! ■

Aurel Neațu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

PUTEREA FEMININĂ

Luna martie este recunoscută în general ca perioada în care este prezentată valoarea și rolul femeii în societate. Aceste zile speciale de 1 sau 8 Martie arată că în trecut raportul dintre genuri a lăsat traume sau că între genuri există din vremuri imemorabile o luptă neîncetată. Biserica nu a fost ocolită de acest tip de conflict. Dimpotrivă, rolul femeii sau dualitatea genului e subiectul multor necazuri, așa cum apare în istoria biblică. Apostolul Pavel a emis un enunț care a aprins și mai tare dezbateră: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere” (1 Timotei 2:12).

Nevoia unei astfel de declarații arată că erau deja probleme serioase care trebuiau clarificate și soluționate. Scriitorul biblic nu se rezumă la o simplă afirmație, ci o motivează printr-o explicație a modului și scopului originar al omului: „Căci întâi a fost întocmit Adam și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie” (2 Timotei 2:13-15).

Pavel face trimitere la momentul de început al istoriei noastre. Apoi apare păcatul care este comis de femeie, prin care devine apoi sursă de ispitire pentru bărbat, în loc de ajutor potrivit. Dacă privim mai atent, vedem că în ordinea creației este un model de tip progresiv. În primul rând sunt create mineralele, apoi vegetația, urmată de lumea animală, în final, este creat omul. Omul este creat în ziua a șasea, fiind considerat vârful valoric al creației divine. Sabatul încheie procesul creației. Femeia este creată după și din bărbat, ocupând astfel locul cel mai înalt valoric.

Crearea omului implică două rapoarte: Geneza 1, planul sau proiectul divin, și Geneza 2, aplicarea și implementarea proiectului. În proiect era prevăzut ca omul să fie alcătuit din două părți: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27).

În Geneza 2 este prezentată crearea perechii umane în felul următor: mai întâi este creat bărbatul (Geneza 2:7), apoi Edenul (Geneza 2:8-17), și după Eden, femeia. „Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om” (Geneza 2:21-22). Femeia este mai aproape în sens cronologic de Sabat decât orice ființă creată, iar între bărbat și femeie, în raportul cronologic al Genezei, se afla Edenul.

Rolul femeii în sfera politică

Cartea Estera prezintă o confruntare de gen care capătă formă politică și socială. În general, puterea politi-

că a aparținut bărbaților. În unele situații vedem cazuri izolate de femei regine. Dar linia dominantă aparține bărbaților. Însă, în multe cazuri, femeile joacă un rol important în spatele scenei politice, contribuind decisiv în scrierea istoriei.

Cartea Estera începe cu un banchet neobișnuit de lung. Unii comentatori biblici consideră că Xerxes a dat acest ospăț pentru a pregăti societatea persană pentru invazia împotriva Greciei. Totul s-a desfășurat ca la carte până când a apărut o fisură în șirul evenimentelor. Vasti, împărăteasa, refuză să participe la banchet. Nu ni se spune în carte de ce, lăsând libertate imaginației cititorului să caute motivații. Oricum, refuzul ei pare mai mult decât un moft personal. Ea înțelegea importanța momentului. Dar mai mult de atât nu știm. Să fi fost prea puțin pentru domnia sa să-și arate frumusețea fizică și să fi încercat să obțină o recunoaștere în plan politic? Să fi fost Vasti o revoluționară? Decizia ei a dus la un lanț de evenimente. Un consiliu suprem dezbate situația inedită într-un mod serios, oferind indicii cu privire la implicațiile sociale enorme care se nasc din decizia împărătesei. Vasti a aprins scânteia unei revoluții de gen. Prin urmare, își pierde funcția și rolul politic deținut.

Postul regal feminin devine vacant. Și nu poate rămâne așa. De ce? Dacă vorbim de refacerea familiei regelui, în special latura biologică sau afectivă, nu justifică situația critică apărută, întrucât împăratul dispunea de un harem cu sute de femei, una mai frumoasă decât alta. Împărăteasa nu era doar soție, ci deținea un rol politic, fie el mai mult decorativ sau formal, dar important. Selecția este riguros realizată. Șase luni de pregătire fizică în care fiecare fată dispunea de un buget enorm. În final este aleasă Estera, care va salva poporul evreu cu farmecul ei feminin. În cazul ei, frumusețea este putere, o putere greu de imaginat. Schimbă o lege de neschimbat, inspiră generația ei la consacrare spirituală, motivează poporul la luptă, domeniu care aparține mai degrabă bărbaților, și transformă un potențial genocid într-o sărbătoare națională. Experiența Esterei confirmă zicerea lui Dostoievski: „Frumusețea va salva lumea.”

Valurile feminismului modern

Lupta dintre genuri și-a croit drum prin istorie, iar în perioada iluministă capătă alte forme. Asta se întâmplă pentru că înțelegerea omului este alta. Dacă în Renaștere omul oscilează între credință și geniul artistic, iar operele clasice antice, păgâne și iudaice deopotrivă, devin model pentru perioada medievală, în iluminism omul se rupe de

Dumnezeu, credința este marginalizată, iar rațiunea devine partea definitorie a omului. Biblia este înlocuită cu operele savanților, iar biserica este tot mai contestată. Acum apare Declarația Drepturilor Omului, un om regândit după noile idei raționaliste. În timpul Revoluției Franceze, femeia este încoronată ca regină a rațiunii.

Nu va mai dura mult și Charles Darwin va lovi din plin credința că Dumnezeu a creat lumea, implicit omul, ca purtător de chip divin structurat în binomul bărbat-femeie, cu unul strict natural evoluționist, idee ce va cucerii lumea academică pentru multă vreme. De aici până la revoluțiile secolului XX și războaiele care au urmat n-a mai fost decât un pas. Toată lumea știe de Revoluția bolșevică din 1917 sau de Revoluția Franceză din 1789 și tot șirul de revoluții din secolul al XIX-lea. Dar despre o altă revoluție se vorbește mai puțin, cea feministă.

Se disting trei etape în dezvoltarea luptei pentru emancipare în sfera feminismului. Prima etapă aparține perioadei care începe în secolul al XIX-lea și se întinde până în anii 1960 și însemna recunoașterea faptului că sexul și genul erau diferite, constante și condiționate biologic. Bărbatul rămâne bărbat și femeia rămâne femeie permanent și nu se pune problema să fie schimbată condiția sexuală. Însă, din secolul al XIX-lea au apărut mișcări feministe pe fondul luptei pentru abolirea sclaviei. Mișcarea se răspândește aproape instantaneu în toată lumea. Femeile au văzut oportunitatea de a obține dreptul la vot și posibilitatea de implicare în viața socială mai înaltă. Mai era și problema proprietății. Femeia nu putea să dețină drept de proprietate, întrucât erau văzută, chiar dacă neoficial, ca proprietatea bărbaților. O situație întrucâtva asemănătoare cu a sclavilor negri. Sclavia pe criterii de rasă trebuia să o cuprindă și pe cea legată de sex.

Al doilea val a apărut după revoluția sexuală a anilor '60 și se întinde până prin anii '80. În această perioadă se face distincție între sex și gen. Sexul este constant de la naștere pe tot parcursul vieții, dar genul este un construct social și cultural, care poate fi modificat după voința fiecăruia. Acest val are explicația sa. Tinerii americani se revoltau împotriva tradițiilor generației mai în vârstă, care formaseră societatea lor. Șocați de ororile celor două războaie mondiale, de ura, distrugerile și vărsarea de sânge în întreaga lume, tinerii și chiar adolescenții reacționau cât de evident puteau. Așa apare moda sau revolta hippy și dezordinea morală. Niciun tânăr nu dorea să mai asculte sfaturile unor bătrâni care au produs atâta rău și distrugeri în lume.

Ceva mai devreme, Simone de Beauvoir scria cartea *Al doilea sex* (1949). Autoarea analizează etapele vieții unei femei. În primii ani nu diferă de cea a băieților. Apoi, prin condiționare socială, fetele învață că sunt diferite. Cultura dominantă masculină se transmite prin educație mai departe.

Tot în această perioadă mai apare o situație generată de război. Bărbații plecați pe front au lăsat locuri de muncă libere, pe care a trebuit să le ocupe femeile. La finalului războiului, când bărbații au încercat să revină la slujbele anterioare, au întâmpinat opoziția femeilor, care deja se

obișnuiseră cu noul lor statut social și profesional. Femeile au refuzat să fie tratate ca oameni de mâna a doua și au făcut tot ce au putut pentru a-și păstra locurile de muncă ocupate. Perioada aceea a fost o dovadă că femeile pot munci la fel de eficient ca bărbații, iar diferențierea de gen nu se justifică în câmpul muncii.

Al treilea val, numit și postmodernism feminist, apare după anii '90 și poate fi marcat de publicarea cărții *Gender Trouble* (1990), de Judith Butler, în care genul este prezentat ca un spectacol. Rostul spectacolului era să întărească concepțiile vechi despre binaritatea masculin-feminin și să perpetueze iluzia că genul este de natură esențială. De aici s-a ajuns la concluzia că atât sexul, cât și genul sunt relative, pot fi manipulate sau chiar modificate după cum decide fiecare. Această ultimă filozofie devine și mai interesantă pe măsură ce tehnologia și progresul medical din ultima perioadă fac posibilă schimbarea biologică de sex.

Feminism și feminitate în Biblie

Scrierile lui Solomon ne arată că nimic nu e nou sub soare nici în materie de feminism. Condiția femeii a fost tratată pe larg și aprofundat în Biblie. Vom lua ca exemplu un autor. Solomon scrie trei cărți canonice cu trei perspective despre condiția femeii.

În *Eclesiastul* afirmă că nu găsește nici măcar o femeie în tabloul uman general: „Din o mie am găsit un om, dar o femeie n-am găsit în toate acestea” (*Eclesiastul* 7:28). Cartea *Proverbele* se încheie într-o notă neașteptată, diametral opusă celei din *Eclesiastul*. Finalul aparține feminității. În *Proverbele* 31, femeia surprinde prin puterea și influența ei. Un tablou modern sau mai degrabă peren. Manager de proiect, implicată în tranzacții și comerț, ea este pilonul central al familiei. Eficiența în slujirea ei protejează gospodăria și familia. Soțul se bucură de aprecierea comunitară datorită calităților remarcabile ale unei femei virtuoză. În *Cântarea cântărilor*, Solomon prezintă o imagine și mai strălucită a femeii, care deține o frumusețe și o putere de temut. „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca Luna, curată ca Soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” (*Cântarea cântărilor* 6:10).

În final putem vorbi de necesitatea unui feminism ca luptă asumată pentru eliberarea și emanciparea femeii? „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (*Geneza* 3:15-16).

„Și, după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt” (*Efeseni* 5:24-26). ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

MINCIUNA ALBĂ (I)

Aceptând provocarea tinerilor de la AMiCUS de a le oferi o serie de schițe pentru devoțional, nu bănuiam că tema aleasă mai curând din curiozitate se va dovedi atât de generoasă. Știam, de bună seamă, ce înseamnă minciuna albă, dar nu bănuiam că noțiunea a intrat deja în dicționare, având sensul de minciună rostită cu intenția de a menaja sentimentele interlocutorului¹, și nici că beneficiază deja de o bibliografie consistentă.

Și iadul este pavat cu intenții bune

Expresia din subtitlu a fost prima mea reacție la citirea definiției amintite. Avansând apoi pe terenul deschis de cugetarea criticului englez Samuel Johnson, am sesizat o preocupare sistematică, de natură malefică, pentru escamotarea răului, ce include fără a se limita la aceasta prezentarea diavolului ca un „actor” al binelui, după modelul prezentat în primele capitole ale Scripturii, unde nu se sfiește să își etaleze bunăvoința de a aduce omului un plus de cunoaștere, obținută, e drept, prin încălcarea reglementărilor divine: „...dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5).

Cu mai bine de două sute de ani înainte, aceeași idee era enunțată de Niccolò Machiavelli în cartea sa *Principiile* prin sintagma „scopul scuză mijloacele”, principiu care susține că în politică se pot folosi orice mijloace pentru a atinge scopul propus, inclusiv vicleșug, minciună, lipsă de scrupule, sforărie, manevre diabolice, trădare, corupere etc.

Ambele aserțiuni reprezintă de fapt pași semnificativi pe cărămida periculos al amoralității, o doctrină foarte la modă în rândul postmoderniștilor și care se bucură de atenția unor cercetători de prestigiu. Îl avem ca exemplu pe sociologul Durkheim, renumit pentru analiza relației dintre starea de religiozitate și fenomenul sinuciderii, dar și pentru considerațiile sale privind conceptul de anomie. „Oamenii”, susține el, „ajung în proporție statistică la starea de anomie atunci când se află între două sisteme normative, unul în care nu mai cred și pe care îl abandonează, și altul nou, dar care nu este încă implementat.

De altfel, așa cum susține profesorul Tudor Cătineanu, cele două cuvinte, „anomie” și „amoralitate”, sunt consonante, solidare, numai că anomia are o relevanță sociologică și juridică, în timp ce amoralitatea are o semnificație etică și mai ales personală.²

Dar oricât de seducătoare ar fi aceste considerații pentru o inteligență speculativă, ele nu se pot îndepărta prea mult de fundamentul lor satanic și teluric.

În contrast cu acestea, avem declarația unui personaj biblic despre care ni se spune că „a întrecut pe toți împărații pământului în [...] înțelepciune” (1 Împărați 10:23): „Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă (subl. ns.) – iată ce urăsc eu” (Proverbele 8:13).

Mai mult, același înțelept ne previne asupra aparențelor înșelătoare în materie, deși este puțin probabil ca pe vremea lui să se fi vorbit deja de minciuna albă: „Pâinea minciunii este dulce omului, dar mai pe urmă gura îi este plină de pietriș” (Proverbele 20:17).

Este limpede că binomul adevăr-minciună este marcat de aceeași dihotomie cu care sunt construite alternativele bine-rău, sau viață-moarte încă din zorile omenirii, remarcabil sintetizate în cărțile lui Moise: „Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul” (Deuteronomul 30:15).

Și este la fel de evident că orice încercare de conciliere între cei doi termeni ai binomului amintit, pe lângă faptul că reprezintă o țintă iluzorie, nu poate genera decât confuzie. „Privite la nivelul societății, minciunile albe devin o ceață care ne împiedică să ne vedem limpede unii pe ceilalți.”³

Iar celor care încă mai persistă în amăgirea că minciunile albe sunt inofensive, sau chiar benefice pe termen lung, le sugerăm să revadă amărăciunea din cuvintele profetului: „Vai de cei ce numesc răul bine și binele, rău, care spun că întunericul este lumină și lumina, întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață și dulceața, în loc de amărăciune!” (Isaia 5:20).

Avantaje și consecințe

Preluată din domeniul economic, metoda cost-beneficiu utilizată pentru determinarea eficienței unui proces își

CELOS CARE ÎNCĂ PERSISTĂ ÎN AMĂGIREA CĂ MINCIUNILE ALBE SUNT INOFENSIVE, SAU CHIAI BENEFICE PE TERMEN LUNG, LE SUGERĂM SĂ REVADĂ AMĂRĂCIUNEA DIN CUVINTELE PROFETULUI: „VAI DE CEI CE NUMESC RĂUL BINE ȘI BINELE, RĂU”.

găsește aplicabilitatea și în spațiul social sub forma relației dintre avantaje și consecințe. O vom folosi și noi în rândurile care urmează, ca un argument în ceea ce privește (în) utilitatea practică a noțiunii de minciună albă.

Parentingul pare a fi un cadru propice pentru acest tip de minciună, cel puțin până când copilul mai crește și reușește să înțeleagă adevărul și să îl folosească ori de câte ori are nevoie.⁴

Protejarea stării emoționale a copilului, încercarea de a-l face să înțeleagă anumite lucruri fără a-i oferi adevărul care l-ar putea răni (vezi Moș Crăciun, sau Zâna Măseluță), evitarea confruntării cu o situație mai complicată, cu o dezamăgire sau cu un conflict, teama de întrebările ce vor urma și de explicațiile mai complicate de oferit, existența unui obiectiv sau scop pe care vrem neapărat să-l îndeplinim, încurajarea alegerilor corecte (în alimentație și nu numai), îmbunătățirea relațiilor părinte-copil și încurajarea încrederii în părinte, stimularea imaginației, creativității, a implicării copilului în diverse activități și a unor așteptări de care să fie încântat sunt tot atâtea argumente pentru folosirea minciunii.

Studiile au arătat însă că părinții care își mint copiii, chiar și folosind aceste minciuni „minore”, nu vor face decât să aibă mai târziu, în adolescență și chiar în faza de maturitate, niște tineri și adulți care mint și ei la rândul lor în multe situații. Minciunile albe spuse copiilor nu vor face decât să fie o validare a faptului că a minți este în regulă, conștiința fiind că cei mici vor copia tot ce văd și aud la părinți.

În plus, dincolo de încurajarea unui comportament pozitiv, utilizarea minciunilor albe ascunde o capcană: dacă asocieri îndeplinirea unei „misiuni” cu impact favorabil asupra copilului cu o minciună, fie ea și minoră, copilul va aștepta data viitoare să primească alte minciuni și mai „bune” ca să ajungă la rezultatul dorit de părinte.

Mai mult, de la o vârstă destul de mică, un copil poate să își dea seama foarte ușor de emoțiile părintelui și „miroase” minciuna albă, așa că mai bine spui adevărul decât să ajungi să-l descopere copilul.

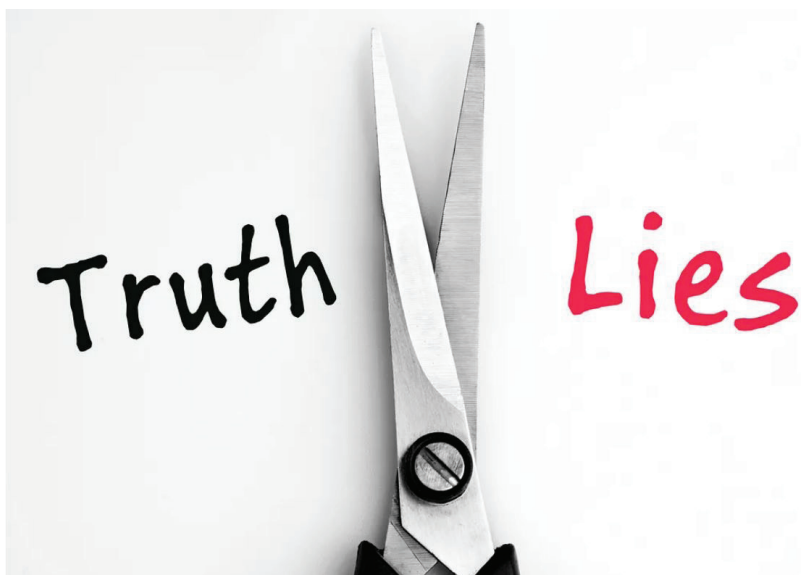
Interesant este faptul că argumentele pro, referitoare la utilizarea minciunii albe, depășesc cadrul parentingului și par să o valideze, spre exemplu, în managementul resurselor umane, în domeniul relațiilor publice și chiar în relațiile de cuplu. Ideea de bază este întotdeauna salvarea sau cel puțin ameliorarea relațiilor. Dar întrebarea este cât de autentică poate fi o relație bazată pe minciună. Pentru că minciuna nu distruge doar încrederea în relația de cuplu. De fapt, minciuna poate distruge chiar și cel mai fericit cuplu, deoarece în urma unei minciuni, însăși legătura, apropierea dintre parteneri este distrusă.

Cu toate acestea, societatea noastră pare să încorporeze minciuna în urzeala ei. Un studiu realizat de Universitatea din Massachusetts a dezvăluit că 60% dintre adulți nu pot purta o conversație de zece minute fără să spună o minciună.⁵ Iar, așa cum observa Robert Feldman, doi oameni care abia se cunosc mint, în medie, de trei ori la fiecare zece minute de dialog.⁶ Ba încă, spune Feldman, „mulți dintre noi ne mințim singuri, în aceeași măsură în care suntem mințiți de alții. [...] Când minciunile sunt în concordanță cu felul în care vrem să ne vedem pe noi înșine (deștepți, competenți, oameni de succes), suntem adesea motivați să credem minciunile la care suntem expuși”.

Astfel, miliardele de minciuni „nevinovate” construiesc un mediu al „amăgirii generalizate”, cum o numește Feldman, un cadru de altfel foarte ospitalier pentru marile minciuni. Nu doar proverbele învață că o minciună mică atrage una mai mare („Cine fură azi un ou mâine va fura un bou”), ci și studiile psihologilor.

O altă consecință negativă constă în puterea de influență pe care o poate avea cea mai albă dintre minciuni (feedback-ul pozitiv nemeritat). Dacă oamenii îți spun mereu că arăți grozav, sau că ai ținut o prezentare extraordinară, lucrul acesta își va lăsa amprenta asupra modului în care te vezi pe tine însuși. Dacă ești un individ mediocru, a fi sigur pe niște calități extraordinare, dar false, e o rețetă sigură pentru permanentizarea eșecului.⁷

În fața unei asemenea realități, mă tem că orice argument în favoarea minciunii albe devine inutil. Pentru că nici ea nu mai este de fapt albă, ci, în cel mai fericit caz, gri. Un gri întunecat chiar, dacă avem în vedere ireversibilitatea unora dintre consecințe.

Tipologia minciunii versus singularitatea adevărului

Încercând să structurez o clasificare a minciunilor, constat că doar un site, autodeclarat ca fiind o „enciclopedie liberă”, oferă o întreagă tipologie a acestei modalități prin care se urmărește denaturarea adevărului.⁸

Astfel, primul set de variante ale minciunii include:

- minciuna individuală cotidiană;
- minciuna individuală politică;
- minciuna colectivă;
- minciuna economică, individuală sau colectivă.

Apoi se face distincție între: minciuna socială, minciuna științifică și cea culturală.

O altă clasificare, oarecum cantitativă, pune în evidență categorii specifice precum:

- minciuna mare;
- cacealmau (bluffing);
- minciuna deschisă;
- minciuna „majordom”, cu scopul de a încheia o conversație;
- minciuna contextuală;
- economia de adevăr;
- minciuna de urgență;
- exagerarea;
- minciuna glumeață;
- minciuna pentru copii;
- minciuna prin omisiune;
- minciuna în afaceri;
- minciuna nobilă;
- minciuna albă;
- jurământul fals;
- reclama exagerată.

Până și Sfântul Augustin este citat cu cartea sa *De Mendacio* (Despre minciună), unde minciunile sunt grupate în opt categorii, în ordinea severității:

- minciuni din texte religioase;
- minciuni care rănesc pe toți și nu servesc nimănui;
- minciuni care rănesc pe toți și servesc cuiva;
- minciuni spuse pentru plăcerea de a minți;
- minciuni spuse pentru „a mulțumi pe alții într-o manieră elegantă”;
- minciuni care nu rănesc pe nimeni și servesc cuiva;
- minciuni care nu rănesc pe nimeni și salvează viața cuiva;
- minciuni care nu rănesc pe nimeni și salvează „puritatea” cuiva.

În contrast cu această diversitate bulversantă, nuanțele sub care este cunoscut adevărul sunt mult mai puține. Vorbim despre adevărul obiectiv și cel subiectiv, despre adevărul absolut și cel relativ și... cam atât.

Și asta pentru că adevărul este mai mult decât o categorie filozofică, mai presus decât, așa cum îl descriu majoritatea dicționarelor, o reflectare fidelă a realității obiective.

Potrivit Scripturii, adevărul este temelia Cuvântului divin (Psalmii 119:160), este Însuși Cuvântul divin (Ioan 17:17), este Duhul lui Dumnezeu (1 Ioan 5:6), este Fiul Său, potrivit propriei declarații (Ioan 14:6), este chipul lui Dumnezeu (Efeseni 4:24), este emanația divinității (Ioan 8:40). Sintetizând, Adevărul este Dumnezeu Însuși, în toate ipostazele Sale.

Și cum Dumnezeu este Unul singur (Deuteronomul 6:4), concluzia nu poate fi decât aceea că și Adevărul, în sens absolut, este unul singur.

Desigur, limitele omenescului, aflat de șase milenii sub influența degradantă a păcatului, ne conduc la o înțelegere aproximativă a adevărului, circumstanțială nu doar istoric, ci și social, cultural, economic, familial și potrivită altor dimensiuni la care se raportează ființa umană.

Dar, cel puțin ca perspectivă, unicitatea adevărului este o realitate reconfortantă, într-un veac în care asistăm la o criză tot mai acută de repere.

Așa cum se poate observa, minciuna albă este doar o modalitate de eludare a adevărului, printre numeroase alte variante. Se încearcă justificarea ei prin dimensiunea minoră, deși complexitatea consecințelor directe și indirecte fac improbabilă o evaluare cantitativă, prin caracterul aparent inofensiv, fără o demonstrație coerentă a acestuia și prin preținse efecte benefice la fel de greu de stabilit.

Rămân însă nerezolvate probleme precum înstrăinarea prin creșterea distanței psihologice, erodarea intimității și, mai ales, rușinea sau cel puțin teama de a fi prinși.

Soluția este una singură: decizia de a face altfel decât dictează impulsul sau restul lumii – decizia de a spune numai adevărul. Pentru că, așa cum subliniază apostolul Ioan, „adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ G. Volceanov, *Dicționar de argou al limbii române*, Editura Niculescu, 2007.

² Vezi <https://adevarul.ro/blogurile-adevarul/amoralitatea-amoralii-1627718.html>.

³ Alina Kartman, *Anatomia unei patologii: minciuna*, <https://semnele-timpului.ro/social/anatomia-unei-patologii-minciuna.html>.

⁴ <https://www.ratb.ro/minciunile-albe-in-parenting-de-ce-le-folosim-si-ce-rol-mai-are-adevarul-si-onestitatea/>.

⁵ <https://ro.cm-pontedabarca.pt/bugie-bianche-compulsive-e-patologice>.

⁶ *Q and A with Robert Feldman*, www.robertfeldman.org.

⁷ A. Kartman, *op. cit.*

⁸ Vezi <https://ro.wikipedia.org/wiki/Minciun%C4%83#>.

INAUGURARE CENTRU DE TRAINING ADVENTIST FRONTIER MISSIONS EUROPE

Sâmbătă, 20 ianuarie 2024, a avut loc inaugurarea și dedicarea centrului de training al Adventist Frontier Missions (AFM) Europe. Noua locație se află în Jucu de Sus, județul Cluj, și va servi ca sediu al birourilor AFM, precum și ca spațiu destinat pregătirii misionarilor ce vor lucra în diverse proiecte din jurul lumii. Alături de noi s-au aflat reprezentanți ai Diviziei Inter-Europene (EUD), ai Uniunii și ai Conferințelor Muntenia și Transilvania de Nord, precum și președinții ASI Europa și ASI Germania.

Fratele Norbert Zens, trezorer al EUD, a vorbit în timpul devoționalului despre felul în care lucrarea externă ajută lucrarea locală, făcând referire la citatul din *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6: „Lucrarea misionară internă va fi mult mai dezvoltată în toate privințele atunci când se manifestă un spirit plin de jertfire de sine pentru prosperitatea misiunilor externe, deoarece prosperitatea lucrării din patrie depinde în mare măsură, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, de reflectarea influenței lucrării evanghelice săvârșite în țările îndepărtate. Numai când lucrăm activ la împlinirea nevoilor cauzei lui Dumnezeu aducem sufletele noastre în legătură cu Izvorul a toată puterea.”

Cât de irațional sună? Misiunea locală avansează pe măsură ce ne concentrăm asupra misiunii externe?

Prieteni, căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre și gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. În timp ce lucrăm pentru cei la care nimeni nu a ajuns, El binecuvântează teritoriul nostru natal. În timp ce ne bazăm pe El în lucrurile mici, El le realizează pe cele mari. În timp ce ne întrebăm unde ne va conduce Dumnezeu, El ne cunoaște viitorul în detaliu. Și în timp ce ne angajăm în slujire, El ne poartă de grijă, la fel cum El a purtat de grijă și prin această proprietate uimitoare, care va servi acum ca sediu AFM Europe și centru de training pentru misionarii noștri.

Dumnezeu a lucrat în mod minunat pentru ca acest moment să devină realitate și nu putem decât să fim recunoscători pentru trecut și nerăbdători să vedem ce a pregătit El pentru noi în viitor.

Transmitem mulțumiri tuturor celor care s-au implicat financiar și prin rugăciune pentru susținerea acestui proiect a cărui menire este să trimită cât mai mulți misionari europeni în zonele lumii aflate în întuneric spiritual. ■

Diana Vasile, președinte AFM Europe

DOUĂ FEMEI, DOUĂ EXPERIENȚE

Prima femeie la care mă refer s-a dus unde nu trebuia să se ducă. Era Eva, „mama tuturor celor vii” (Geneza 3:20). Creată, ca și soțul ei, Adam, în ziua a șasea a săptămânii creațiunii, ea trăia viața fericită și perfectă din grădina lui Dumnezeu. Amândoi erau vizitați de îngeri și chiar de Dumnezeu, bucurându-se astfel de părtășie nestingherită și nelimitată cu Creatorul lor.

Într-o anumită zi, prima femeie s-a depărtat câtva de soțul ei și, admirând frumusețile paradisiului, s-a pomenit în fața pomului din mijlocul grădinii. Nu era pomul vieții, din care mâncau și trebuiau să mănânce pentru perpetuarea vieții. Puteau mânca și din toți ceilalți pomi, cu o excepție, așa cum a zis Dumnezeu: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (Geneza 2:16,17).

Și tocmai în fața aceluia pom s-a oprit Eva. În timp ce-l privea, un glas i s-a adresat, strecurându-i o îndoială cu privire la porunca lui Dumnezeu: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:1).

Cine vorbea cu femeia? Era un șarpe încolăcit în crengile pomului oprit. Dar nu vorbea șarpele, pentru că niciun animal nu vorbește; dintre toate ființele create de Dumnezeu aici pe pământ, numai omul este înzestrat cu darul vorbirii. Animalele nu. Ele au codurile lor de sunete pentru comunicare între ele, dar nu vorbesc, nu rostesc cuvinte inteligibile, comunicări de gânduri și sentimente, înțelese de ele și de oameni.

Atunci cine vorbea? Cine a pretins că oamenii trăiesc la infinit, chiar dacă nu ascultă de Dumnezeu, că ei nu mor și nu pot muri? Așa cum știm din Biblie și din realitate, aceea a fost o minciună. Dar cine a rostit-o? A răspuns Domnul Isus Hristos când vorbea cu niște împotriviți: „Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

Șarpele era doar microfonul diavolului, care vorbea prin el. A fost demascat și în textul acesta: „Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ, și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalipsa 12:9).

Prima femeie a vorbit cu Satana, a fost mințită, amăgită, a călcat porunca lui Dumnezeu, apoi ea l-a atras și pe soțul ei în păcat, și așa a avut loc căderea omenirii, cu toate consecințele nenorocite pe care le cunoaștem și de care noi toți avem parte. A fost rezultatul unei vizite care nu trebuia să aibă loc.

Dar gândiți-vă și la o altă femeie, care s-a dus unde trebuia să se ducă. Ea a făcut o vizită care trebuia să aibă loc. Era din Sihar, o cetate a Samariei. S-a dus la fântâna lui Iacob ca să scoată apă (Ioan 4:4-26). Ca și prima femeie, nu știa ce va întâlni acolo unde va merge, dar experiența ei a fost diametral opusă. Acolo L-a întâlnit pe Mântuitorul ei și al lumii.

Isus i-a cerut apă de băut, dar ea s-a mirat că un iudeu cere apă de la o samariteancă. Isus i-a vorbit atunci despre apa vie, pe care numai El o poate da, și i s-a descoperit ca Mesia, Mântuitorul lumii. I s-a descoperit ei și cetățenilor din Sihar, care au recunoscut: „L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4:42).

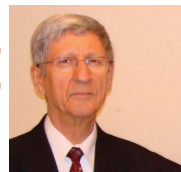
Prin vizita ei la pomul oprit, prima femeie L-a întâlnit „pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14). A întâlnit moartea și a avut parte de ea. Și ea, și noi.

Prin vizita ei la fântâna lui Iacob, a doua femeie L-a întâlnit pe Cel care este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6), pe Cel care este „Învierea și Viața” (11:25). Și viața i-a fost asigurată.

Unde ne ducem noi? La cine și cu ce rezultat? Să răspundem chemării Domnului Isus Hristos: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!” Odihna va fi cea promisă în Romani 6:23: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” Observați, vă rog, ce dă Satana și ce dă Hristos.

VIAȚA VEȘNICĂ ÎN ISUS HRISTOS, DOMNUL NOSTRU! ALELUIA! AMIN! ■

**ÎNTÂLNIRI
DECISIVE
ȘTEFAN
RADU**

**PRIN VIZITA EI LA
FÂNTÂNA LUI IACOB,
A DOUA FEMEIE
L-A ÎNTÂLNIT PE CEL
CARE ESTE CALEA,
ADEVĂRUL, ÎNVIEREA
ȘI VIAȚA.**

Pastor **Radu Ștefan**, doctor în teologie

PREDAREA ȘTAFETEI – BISERICA SHERWOOD, AUSTRALIA

Sâmbătă, 27 ianuarie 2024, a fost în planul lui Dumnezeu să înscriem în viața bisericii adventiste din Sherwood, Brisbane, Australia, o filă importantă de istorie, momentul predării ștafetei de slujitor al Evangheliei de către pastorul Emanuel Pițurlea către noul pastor, Cosmin Dan Marica. Așa cum în viața noastră personală trecem prin mai multe etape, prin mai multe evenimente, tot așa și în viața de biserică am trecut și trecem prin mai multe momente unice. Într-un asemenea cadru, noi, membrii bisericii, cât și invitații prezenți ne-am amintit de experiențele minunate prin care am trecut prin harul lui Dumnezeu și de binecuvântările primite din partea Lui, chiar și de încercările îngăduite de El.

În cartierul Sherwood, situat, cum spunem noi, „la marginea lumii” față de România, credincioșii adventiști români s-au adunat, Sabat de Sabat, pentru închinare, pentru învățare, pentru părtășie și pentru a slăvi numele Mântuitorului. Biserica a fost întemeiată de pastorul Ștefan Radu, apoi a beneficiat de slujirea pastorilor Liviu Manea, Ionel Axinte și Emanuel Pițurlea. Acești slujitori ai lui Hristos au predicat Evanghelia în limba română, au organizat programe de vestire a ei pentru români și i-au botezat pe cei care au primit acest cuvânt. Astfel, prin lucrarea profundă a Duhului Sfânt, în această biserică s-au șlefuit caractere, s-au format oameni care vor deveni „cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”.

Am apreciat cei 22 de ani de slujire ai pastorului Pițurlea, însă timpul și contextul nu ne-au îngăduit să rememorăm multitudinea de împliniri spirituale experimentate de membrii locali împreună cu pastorul și familia sa. În același timp, au fost evidențiate valoarea vizitelor pastorale efectuate acasă la fiecare membru al bisericii, vizitarea celor bătrâni sau bolnavi și vizitele efectuate prietenilor români de alte confesiuni religioase. A fost amintită și implicarea în diversele departamente de slujire – Tabita, ADRA, postul de radio local în limba română etc. Pentru această slujire credincioasă, cât și pentru altele, trecute cu credincioșie în cărțile cerului, cei prezenți au dat slavă lui Dumnezeu și și-au arătat recunoștința față de El și față de slujirea pastorului Emanuel Pițurlea.

Asemenea poporului Israel din vechime, am ridicat și noi „o piatră de aducere aminte” spunând, cu toată credința, așa cum au spus și înaintașii noștri: „Eben-Ezer, până aici Domnul ne-a ajutat” (1 Sa-

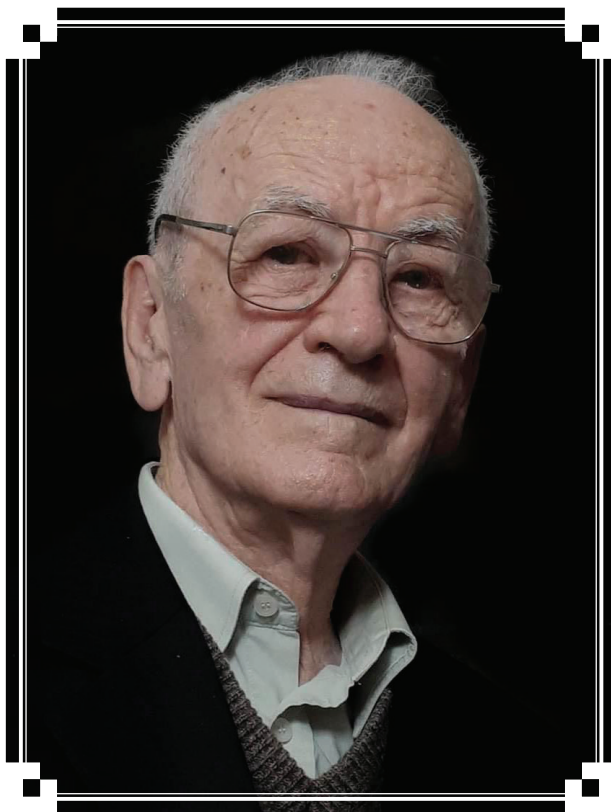
muel 7:12). Credem că sunt binevenite în viața noastră asemenea momente, asemenea Eben-Ezer-uri prin care să ne arătăm recunoștința pentru providența lui Dumnezeu și să recunoaștem totala noastră dependență de El.

Noul pastor, Cosmin Dan Marica, a fost primit cu entuziasm, cu bucuria unei noi etape de părtășie și creștere spirituală. Cuvântul de îndemn din partea lui Dumnezeu a fost cel adresat de Dumnezeu lui Iosua (Iosua 1:6-8): „Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie”, cuvinte inserate pe o plachetă care i-a fost oferită, prin care noul pastor să-și amintească întotdeauna că Dumnezeu este Cel care l-a chemat la slujire și că El este direct implicat în susținerea lucrării Sale. Au fost citite și cuvintele din versetul 8: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta...” La acestea au fost adăugate și cuvintele de îndemn din Daniel 12:3: „Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci!”

Credem că Duhul Sfânt a pecetluit acest eveniment și aceste cuvinte în inima fiecărui participant. Către final, pastorul pensionar Liviu Manea, care a slujit și slujește biserica cu tot devotamentul, a înălțat rugăciunea de mulțumire înaintea lui Dumnezeu pentru pastorul Pițurlea și rugăciunea de binecuvântare pentru pastorul Marica. La prânz, toți cei prezenți și-au continuat bucuria participând la o masă de părtășie organizată de departamentul de diaconie cu implicarea tuturor membrilor locali. Pentru întregul program și pentru parcursul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Române din Brisbane, slava să fie doar a lui Dumnezeu. Amin! ■

A consemnat, pentru frații români din țară și de pretutindeni, cititori ai Curierului Adventist, al vostru frate în Hristos, **Neculai Dăscălița**, prezbiter

PAUL DUMITRESCU

– profilul unui misionar –

Cu durere vă anunțăm încetarea din viață, la data de 31 ianuarie 2024, a celui care a fost cunoscutul și iubitul frate Paul Dumitrescu, om al lui Dumnezeu din Moinești, Conferința Moldova.

„Scumpă este înaintea Domnului, moartea celor iubiți de El!” (Psalmii 116:15). Oare? Îi este „scumpă”, adică de dorit, prețioasă, dragă? Sau în sensul de „costisitoare”, „greă”, așa cum sugerează alte traduceri? În cazul psalmistului, cu siguranță este vorba de ultimul sens, dacă verificați, deoarece el se referă la sine, la vindecarea de boală și salvarea sa de la moarte. Pentru popoarele antice, care nu numărau monede, ci cântăreau aur și argint, „scump” era ceva care trage greu la cântar. Ceva grav. Moartea este, în realitate, ultimul și cel mai redutabil dușman al omului (1 Corinteni 15:26). Iar Dumnezeu le promite celor care-L iubesc că-i va face prieteni chiar și pe dușmanii lor.

Iată povestea vieții acestui „snop strâns la vremea lui” (Iov 5:26) – la respectabila vârstă de 93 de ani.

Copilăria și adolescența

Paul Dumitrescu s-a născut la 7 septembrie 1931, în satul Policiori, comuna Scorțoasa, județul Buzău, ca fiu al soților Ene și Dumitra Dumitrescu. Paul era al treilea copil, după Nelu și Lucia, urmat de Virgil și Madi. Toți

aceștia au devenit nume cunoscute în istoria mai recentă a Bisericii Adventiste din România.

Paul avea o constituție fizică mai firavă, predispusă la îmbolnăviri, fapt pentru care doctorul i-a recomandat produse apicole. Ca urmare, tata Ene s-a apucat de stupărit, iar Paul avea să spună mai târziu, cu umor: „L-am făcut pe tata stupar!”

La școala din sat, Paul a început să fie persecutat, ca mulți alți adventiști români, pentru că nu frecventa cursurile în zilele de sâmbătă. Gimnaziul l-a făcut în regim fără frecvență, în timpul războiului. În afara școlii, îi plăcea să transcrie partituri, sau să lucreze în lemn. Dar Paul era un spirit de autodidact, care l-a făcut în stare să se pregătească suficient pentru a se înscrie la Liceul „Gheorghe Lazăr” din Buzău, unde a locuit în gazdă la sora Dașoveanu, fiind coleg cu tânărul Ioan Bidiuc.

La 16 ani, Paul s-a înscris la „universitatea Domnului Isus”, primind botezul în apa Buzăului, pentru a intra în Biserica Adventistă, urmând exemplul părinților lui. După acest eveniment, a început să participe, împreună cu tata Ene și cu Nelu, fratele mai mare, la acțiuni de colportaj cu cărți pe Valea Buzăului. Ca rezultat, au răsărit în zonă câteva comunități adventiste.

La vârsta de 17 ani, Paul s-a înscris la școala de meserii din Buzău, pentru a deveni tâmplar. Dar nu s-a oprit

aici. A absolvit apoi școala de ingineri în geologie din Ploiești. La vârsta de 20 de ani, Paul s-a angajat la sche-la Zemeș, aproape de Moinești, județul Bacău, unde se găsea de lucru în industria petrolieră.

Căsătorie și serviciu

La Zemeș, Paul s-a îndrăgostit de o tânără, Aneta (Neti), cu care nu după mult timp s-a căsătorit pe viață. Din dragostea lor, au rezultat doi copii: Romeo (n. 1954) și Alina (n. 1960). Familia a locuit mai întâi în Lucăcești, apoi s-a stabilit definitiv în Moinești.

Om dintr-o bucată și credincios devotat, care nu putea fi clintit de amenințări sau de atracții, Paul a fost adesea persecutat și de mai multe ori dat afară din serviciu, pentru că nu accepta să vină sâmbăta la lucru. „Să ne înțelegem, tovarăși! Construim socialismul, construim, dar nu și sâmbăta! În ziua Domnului construim caractere și destine veșnice, pe studii biblice, relații sfinte, închinare și laudă la adresa Creatorului. Suntem creaturile lui Dumnezeu, nu produsul întâmplător al evoluției speciilor.”

Dat afară din serviciu, nu o dată a fost chemat înapoi, pentru că era cunoscut ca un angajat conștiincios și bun profesionist. În Moinești, Paul a fost într-un timp contabil la Cooperativa „Arta Meșteșugarilor”. De asemenea, a devenit fotograf, lucrând mult pe teren, în relație cu oamenii și pasionat de inovații. Fire foarte socială, oricine l-a cunoscut a fost cucerit de jovialitatea lui și de vorbele lui de duh. A fost iar și iar persecutat pentru Sabat, dar de fiecare dată reintegrat, deoarece era foarte apreciat. Paul se simțea liber, iar când era în mod forțat „pus pe liber” câștiga mai mult.

Slujitor al bisericii

În comunitatea locală din Moinești, fratele Paul a fost o adevărată binecuvântare. Un timp a fost dirijor de cor, dar a cedat imediat locul când a venit un frate calificat în muzică. A fost de asemenea prezbiter în mai multe rânduri, dar nu dintre aceia la umbra cărora nu mai crește nimic, ci unul care avea grijă de dezvoltarea tinerilor, ca să poată sluji cât mai devreme biserica. În anul 1964–1965, când un incendiu a distrus casa de rugăciune a comunității, soții Paul și Neti Dumitrescu au găzduit timp de o jumătate de an comunitatea în casa lor recent construită.

Pasionat de diverse preocupări, dar nu mai puțin de lucrul lui Dumnezeu, pe lângă arta fotografică, fratele Paul s-a apucat de stupărit și de distribuirea materialelor religioase. Stupii produceau nu doar miere, ci și mană cerească, întrucât deveneau locul ideal pentru ascunderea literaturii religioase clandestine atunci când se zvonea că vin securiștii să facă percheziție.

După Revoluția decembristă, fratele Paul Dumitrescu a fost foarte bucuros pentru posibilitățile și ocaziile

misionare pe care le-a deschis noul regim democratic. Au urmat 30 de ani de activitate pasionată, în care fratele Paul s-a cheltuit pentru alții, cu ochii pironiți spre cetatea cerească. A fost o personalitate originală, energică și complexă, un slujitor care va fi greu de înlocuit. Pe plan material, a administrat, împreună cu soția, un depozit de materiale de construcție; pe plan spiritual, s-a implicat cu entuziasm în diverse proiecte misionare.

L-am cunoscut mai de aproape când am avut onoarea de a lucra împreună la Bacău, în birourile Conferinței, pentru redactarea revistei *Ecouri Profetice*, care a circulat în anii 1990-1991. Fratele Paul avea o autoritate implicită, o atitudine neașteptat de politicoasă față de un om mai tânăr și era un foarte bun colaborator. Un om impunător prin prezența sa pozitivă, luminoasă și cât se poate de vie. Era atât de bucuros și de entuziast pentru misiune, încât parcă îmi era rușine că mă îndreptasem spre domeniul literelor și al teologiei, în loc să aleg pastorația, sau orice altă slujire în contact direct cu oamenii.

Fratele Paul Dumitrescu a lucrat cu toată inima pentru binele bisericii pe toate planurile. În colaborare cu fiul său Romeo și cu fratele mai mare (Nelu Dumitrescu), a luat parte la construirea și restaurarea mai multor biserici, printre care cele din Moinești, Comănești, Matca și Policiori. S-a implicat, tot împreună cu Romeo, la construcția unui dispensar medical în comuna Solonț (Bacău).

Fratele Paul a îndrăgit cu prioritate programele educaționale sanitare și spirituale, cum ar fi „Alege să trăiești sănătos” și literatura asociată, cum ar fi revista *Viață și Sănătate*, activând ca educator sanitar în colaborare cu școlile și cu alte instituții. A pregătit chiar un manual pentru un curs opțional în școli, fiind invitat frecvent la orele de dirigenție, organiza concursuri cu premii pentru elevii care învățaseră cursul, care conținea și pasaje biblice.

Fratele Paul Dumitrescu a devenit cunoscut ca un apostol al educației sanitare în diverse medii sociale și a fost respectat de diverse autorități. Pe lângă aceasta, a căutat să-i contamineză și pe alții cu spiritul misiunii adventiste. A colaborat cu pastorii, a fost preocupat de bunul mers al bisericii și de studiul Bibliei. Un om de inițiativă, un familist serios și un adventist model. Într-o zi, după ce venise noul președinte de conferință, fratele Paul a cerut audiență la el în birou, doar ca să se roage pentru tânărul președinte și să se asigure că biserica va promova cu prioritate misiunea.

Misiune până la capăt

În 2018, fratele Paul a fost lovit de decesul soției sale, Neti. Dar trebuie să spunem că, înainte de această pierdere, cu mai mulți ani, a avut și bucuria de a o

vedea botezată, membră a Bisericii Adventiste. Alina, fiica sa, este membră a Bisericii Adventiste în Montreal (Canada), iar Romeo, care locuiește în București, a acceptat de asemenea credința părinților, spre bucuria fratelui Paul, primind botezul în biserică pentru care cheltuiseră cu generozitate, de-a lungul timpului.

În ultimii ani de viață (2019–2024), rămas singur în Moinești, fratele Paul a beneficiat de cel mai bun tratament posibil, din partea copiilor, care locuiesc departe. A fost încredințat căminului de bătrâni Asociația Sfinții Voievozi (ASV) din Moinești, care l-a îngrijit cu profesionalism și i-a creat ocazii excelente de a-și continua pasiunea preferată: relația cu oamenii, pe care să-i conducă la Dumnezeu. Pe cât i-a fost posibil, a frecventat și comunitatea adventistă.

La cămin, fratele Paul a socializat cu ceilalți vârstnici, cu personalul de serviciu și cu responsabilii instituției, a comunicat, a sfătuit, a dat literatură. Căminul ASV încă păstrează o conferință recentă a fratelui Paul pe pagina de Facebook „Căminul ASV – cămin de bătrâni, însuflețit de tineri”.

Din partea lui Romeo și a Alinei, care l-au vizitat și în ultima vreme, fratele Paul Dumitrescu a fost asistat de soții Marian și Manuela Soare, care l-au îngrijit cu devotament până la sfârșit. Marian spune că fratele Paul este omul care i-a pus Biblia în mână. Și nu puțini sunt aceia care ar putea spune același lucru.

În ultimele luni, fratele Paul a suferit mai mult, dar a primit totul fără murmur, încurajându-i și pe cei din jurul său. Colegul de cameră, domnul Grapă, mărturisește că discutați împreună, studiau Biblia, se ajutau reciproc, se salutau cu pacea Domnului și se rugau. Acolo s-a îndeplinit și ritualul Sfintei Cine, cu tot concursul din partea căminului. Un detaliu impresionant este că, în fiecare săptămână, bunicul Paul aștepta cu nerăbdare să facă deschiderea Sabatului (la telefon!) cu nepoțica Sofia-Maria. Pasajul biblic preferat al fratelui Paul era Psalmul 23, al păstorului care i-a condus viața.

Memoria urmașilor

Romeo și Alina au rămas cu amintiri durabile din partea unui tată hotărât, de o corectitudine exemplară, respectuos față de Cuvântul lui Dumnezeu și față de propriul cuvânt dat, intransigent în ce privește principiile, care și-a păstrat setea de învățătură, de dezvoltare personală și care avea un înalt simț al datoriei.

Alina își amintește din sfaturile tatei, că talentele și binecuvântările date nouă de Dumnezeu sunt companiate de responsabilități pe măsură. „Copil fiind, mi-a spus odată când ceream iertare, că deja avusese iertarea pregătită pentru mine. A fost cea mai bună mustrare.” Romeo își amintește și astăzi refrenul tatălui lui, care este bun pentru toți băieții: „Nu pierde timpul, băiatul tatei!”

Profesoara de latină a Alinei ține să-i aducă lui Paul Dumitrescu un omagiu postum, dedicându-i versul unei ode a lui Horațiu: *Non omnis moriar multa que pars mei vitabit Libitinam* („Nu voi muri cu totul: o mare parte din mine va evita pe Libitina [zeița înmormântărilor]”), unde poetul sugerează că va continua să trăiască prin opera sa. Este un alt fel de a zice: „Ferice de cei care mor «în Domnul»... pentru că faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14:13).

În urma fratelui Paul rămân în viață copiii (Romeo și Alina) și cei cinci nepoți (Lucian, Alex-Paul și Sofia-Maria, de la Romeo; Edwin și Andrew-Ioan, de la Alina), pentru al căror bine el s-a rugat cât a trăit, iar de acum rămâne să ne rugăm noi, cei care l-am cunoscut și l-am iubit.

Funeralii

Serviciul memorial, care s-a desfășurat duminică, 4 februarie, în sala comunității din Moinești, a fost mai degrabă sărbătorirea unei vieți de credință. Au luat cuvântul dintre rude: Romeo Dumitrescu (fiul), dr. Cristian Dumitrescu¹ și dr. Gabriel Dumitrescu (fiii lui Nelu) și pastorul Beniamin Roșca.

Dintre oficialitățile bisericii au luat cuvântul, pastorii dr. Marius Munteanu, din partea Diviziei Inter-Europene, Eugen Chirileanu (directorul Departamentului de Educație al Uniunii), Tiberiu Nica (președintele Conferinței), Lucian Mihăilă (districtul Moinești), Costel Iosub (directorul Centrului de Sănătate Podiș).

Au vorbit de asemenea: muzicianul Nicu Garai, precum și ale persoane din biserică noastră și din afara ei, care l-au cunoscut și l-au apreciat pe fratele Paul Dumitrescu. Mulți oameni atinși de Evanghelie sau care doar i-au cunoscut salutul îi vor simți lipsa. Și nu ar fi greșit să ne întrebăm: cine ar dori să-i ia locul pe teren, să meargă pe urmele lui?

Serviciul muzical a fost asigurat de Andrei Lucaci (împreună cu colaboratori de la Centrul de Sănătate Podiș) și de Gabriel și Eliseda Dumitrescu, muzicieni profesioniști și compozitori.² Programul s-a încheiat cu cântarea „Sfântă speranță-n inimă purtăm”, întru „fericita nădejde a arătării slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:13) – Domnul vieții și al învierii. ■

Material pregătit prin grija Alinei Dumitrescu, fiică

¹ Un articol de pe paginile Universității AIIAS din Filipine, data la 19 dec. 2022, anunța întoarcerea profesorilor Cristian și Alina Dumitrescu în România. AIIAS Professors, Drs. Cristian and Alina Dumitrescu, Return to Romania After Over a Decade of Service at Adventist International Institute of Advanced Studies.

² Programul poate fi vizionat pe pagina de Facebook „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Moinești” (4 februarie la 04:50). Mulțumim rudelor și prietenilor care ne-au ajutat cu informații biografice.

IZVOARELE PUTERII DIN VALEA PLÂNGERII

Izvorul – semnificația simbolică

Izvorul nu este doar o simplă sursă naturală de apă, ci prin bogăția mesajului simbolic intrinsec, a fost și rămâne pentru toate timpurile o minunată sursă de inspirație pentru poeți, pictori, muzicieni și profeți. Ce poate reprezenta mai bine începuturile imaculate ale istoriei omenirii decât izvorul? Sau ce poate ilustra mai bine și atât de sugestiv învingerea forțelor de atracție ale pământului, decât izvorul care se înalță victorios din adâncuri, chiar dacă în drumul său trebuie să se lupte cu atâtea obstacole: cu piatra, cu stânca? Deși pare așa de plâpând, răzbate și iese la suprafață victorios. Ce poate simboliza mai bine curăția sincerității decât izvorul care nu se teme să fie cercetat până în străfundurile sale, iar cei ce se pleacă asupra lui își vor vedea chipurile reale în oglinda sa. Izvorul nu are nimic de ascuns, totul este la vedere. Sau ce poate vorbi mai frumos despre altruismul dezinteresat și neobosit, decât izvorul care se oferă continuu, fără a cere nimic în schimb?

Ce poate arăta mai bine efectul transformator pe care îl creează acest altruism, decât tot izvorul care în dăruirea sa schimbă atât de benefic mediul înconjurător, îl vindecă, îi dă viață și culoare. Chiar și cântecul lui modest, acel susur blajin, produce pace și aduce vindecare în suflet și inimi. Cine bea din apa lui, cu siguranță, își va dori să revină. Sau ce poate vorbi mai elocvent și mai convingător despre măreția virtuții smereniei și a simplității decât apa izvorului, care în curgerea sa caută mereu locul cel mai de jos. Dar ce dovedește mai bine adevărul conținut în principiul biblic „cine se va smeri va fi înălțat”, decât tot apa curată a izvorului? Deși apa izvorului se îndreaptă spre locurile de jos, este prețuită pentru că echivalează cu viața, iar dacă își păstrează curăția, va ajunge pe mesele palatelor, chiar și în cupele de aur ale regilor. De aceea nu ne miră că Biblia, Cartea cârților, ea însăși un izvor ceresc, are numeroase referiri directe, dar mai ales simbolice cu privire la izvor.

Inspirați de Psalmul 84, sub genericul „Izvoarele puterii din valea plângerii”, ne vom opri pe rând într-o călătorie biblică în dreptul izvoarelor minunate de putere oferite de Dumnezeu. Observăm că această asociere a celor două elemente – izvoarele puterii și valea plângerii – reflectă atât contrastul dintre putere și slăbiciune (plânsul neputinței și deznădejzii omului), dar redau mai ales raportul de complementaritate: oferta puterii divine, care poate anula disperarea omului.

Vom constata că, asemenea izvorului de munte, izvoarele puterii divine pot schimba în bine peisajul cel mai sumbru al „văii plângerii”, pot opri și șterge lacrimile durerii, conducând totul spre o biruință finală, așa cum cânta psalmistul:

Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea! Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion. (Psalmii 84:5-7)

Psalmul acesta, ca și multe alte referințe, arată că Biblia nu ocolește și nici nu cosmetizează

realitățile concrete ale vieții. În urma apariției păcatului, din spectrul vieții face parte și ceea ce psalmistul numește metaforic, atât de sugestiv, „valea plângerii”, iar în Psalmul 23 este numită „valea umbrei morții”. Este o referire simbolică cu privire la suferințele și durerile pe care le întâmpinăm în timpul vieții, „văi” adânci, coborâtoare, care fac parte din formele de relief ale vieții. În schimb, Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă soluții pentru a putea trece cu bine chiar și prin astfel de văi. Tocmai aceste soluții oferite de Cer sunt numite „izvoarele de putere”, surse la care putem avea acces și azi.

Capacitatea aparte a celor descriși în acest psalm nu este doar faptul că ei reușesc să treacă cu bine prin „valea plângerii”, ci acolo, în „valea plângerii”, unde alții falimentează, se prăbușesc, ei reușesc reversul. Ei reușesc performanța de a experimenta o continuă creștere a puterii: „Ei merg din putere în putere.” În ciuda împrejurărilor nefavorabile, itinerarul lor rămâne totuși un traseu spiritual ascendent. Ei nu merg în jos, spre negurile însingurării, descurajării, depresiei..., ci în sus, pentru că în final ei se „înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion”, o imagine profetică a biruinței finale, a mântuirii, o reușită pe care și-o dorește orice creștin.

Motivul reușitei lor nu constă într-o înzestrare specială, o putere personală superioară altora, ci un prim secret este felul în care își folosesc puterea pe care o dețin. Psalmul menționează că „ei își pun tăria în Tine”, adică în Dumnezeu. De aici înțelegem că ei nu încercă să intre singuri în luptă directă cu greutățile, cu necazurile, ci cu puterea pe care o au (mai mică sau mai mare) se prind mai întâi de Dumnezeu, de sursa puterii infinite, și așa intră în arena de luptă a „văii plângerii”. De aceea în inima lor locuiește chiar de la început încrederea deplină în reușită, pentru că încrederea lor nu este întemeiată pe capacitățile proprii, ci pe Dumnezeu.

A doua performanță a acestor credincioși constă în faptul că ei „prefac valea plângerii într-un loc plin de izvoare”. Ei descoperă, în acea vale aridă și întunecată a suferințelor, izvoare de putere pe care alții fie le desconsideră, fie nici nu le sesizează. Și tocmai de aceea, în loc să le scadă puterile, după cum ar fi de așteptat, fiecare reușită dobândită în această dependență de Dumnezeu le sporește puterea și astfel depășesc obstacol după obstacol, până la reușita finală.

La hotarele Canaanului, când, pentru poporul Israel perspectiva viitorului imediat era marea confruntare cu puternicele popoare canaanite,

Moise, în ultima sa cuvântare, i-a încurajat îndreptându-le atenția spre ceea ce va face Dumnezeu pentru ei:

Domnul Dumnezeul vostru, care merge înaintea voastră, Se va lupta El Însuși pentru voi, potrivit cu tot ce a făcut pentru voi sub ochii voștri în Egipt. (Deuteronomul 1:30)

Aceste cuvinte rostite de Moise arată că această susținere divină nu era doar o posibilitate teoretică viitoare, ci era susținută de experiențe văzute și trăite deja de ei în trecut, cu ocazia eliberării din Egipt, cât și pe tot traseul care a urmat în cei 40 de ani de călătorie.

Atât făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la viitor, cât și experiențele trecutului sunt minunate izvoare de putere pentru fiecare dintre noi.

Izvoarele puterii din valea plângerii în experiența lui Agar

Prima referire a Bibliei cu privire la izvor:

Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustie, și anume lângă izvorul care este pe drumul ce duce la Şur. El a zis: „Agar, roaba Saraiei, de unde vii și unde te duci?” Ea a răspuns: „Fug de stăpâna mea Sarai.” Ea a numit Numele Domnului care-i vorbea: „Tu ești Dumnezeu care mă vede!” Căci a zis ea: „Cu adevărat, am văzut aici spatele Celui ce m-a văzut!” De aceea, fântâna aceea s-a numit „Fântâna Celui Viu care mă vede”; ea este între Cades și Bared. (Geneza 16:7,8,13,14)

Acest episod biblic este de fapt o relatare despre o „vale a plângerii” și apoi despre un „izvor de putere” în experiența unei roabe, pe nume Agar, care fugea de stăpâna sa, Sara, soția lui Avraam. Alungată de Sara, dezorientată și deznădăjduită, ea s-a oprit lângă un izvor. Minunea este apariția Îngerului Domnului (o expresie consacrată pentru prezentarea Domnului Isus în Vechiul Testament). Adevăratul izvor al puterii pentru ea nu a fost izvorul din pustie, lângă care a poposit, ci interesul iubitor al Domnului, manifestat față de ea, o roabă, interesul Lui pentru problemele ei, sfatul oferit care a scos-o din impas. Ca urmare, ea eternizează experiența ei, dând acelui izvor din pustie – până atunci anonim – numele: „Fântâna Celui Viu care Mă vede.”

În relatarea biblică, prima mențiune despre izvor, prin acest nume, primește și conotația „iz-

vor de putere” în marea „vale a plângerii” în care se află omenirea. Cât de valoros și de încurajator este mesajul transmis de el, faptul că Dumnezeu știe totul despre noi, indiferent unde suntem și în condiție ne aflăm! De asemenea, este impresionant că această experiență este legată de o roabă, adică o persoană aflată pe treapta cea mai de jos a scării sociale! Nu doar patriarhul Avraam era în atenția lui Dumnezeu, ci chiar și această neînsemnată roabă egipteană.

Dacă cineva se află într-o asemenea vale a plângerii, nu trebuie să caute acel izvor aflat undeva între Cades și Bared. Putem spune cu certitudine că Cel despre care dă mărturie numele acelui izvor este și astăzi viu și ne vede!

Raportul biblic despre Agar continuă. Din cauza comportamentului arogant și disprețuitor al lui Ismael față de Isaac, îndepărtarea lui Agar și a fiului ei din familia lui Avraam a devenit inevitabilă. Și în prezent acest conflict multimilenar dintre cele două națiuni (urmașii lui Isaac și, respectiv, ai lui Ismael) n-a putut fi aplanat. Conform sfatului primit din partea lui Dumnezeu, Avraam se conformează: Agar și Ismael trebuie să plece.

A doua zi, Avraam s-a sculat de dimineată, a luat pâine și un burduf cu apă, pe care i l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul și i-a dat drumul. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba. Când s-a isprăvit apa din burduf, a aruncat copilul sub un tufiș și s-a dus de a șezut în fața lui la o mică depărtare de el, ca la o aruncătură de arc, căci zicea ea: „Să nu văd moartea copilului!” A șezut dar în fața lui la o parte, a ridicat glasul și a început să plângă. Dumnezeu a auzit glasul copilului, și Îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer pe Agar și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este. Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână, căci voi face din el un neam mare.” Și Dumnezeu i-a deschis ochii și ea a văzut un izvor de apă; s-a dus de a umplut burduful cu apă și a dat copilului să bea. (Geneza 21:14-19)

Raportul biblic este o prezentare (un „film scurt”) a unei experiențe, cu două zone distincte: o parte întunecată și apoi o parte luminoasă, un tablou negru și apoi alb. Iar cititorul este lăsat să constate dimensiunile și profunzimile suferinței, ale durerii și ale neputinței din spatele cuvintelor. Apoi, când totul pare pierdut, și în această vale

a plângerii răsare soarele speranței, apare izvorul puterii, al salvării.

Iat-o pe Agar din nou într-o vale a plângerii, mai întortocheată, mai adâncă, mai întunecată, mai înfricoșătoare decât cea amintită mai sus. Iar acum are în plus și grija copilului ei. Au rătăcit în pustiul Ber-Șeba, proviziile de apă s-au terminat, burduful primit de la Avraam s-a golit. Ca mamă, e îngrozită de perspectiva sumbră a morții copilului și simte că nu poate face absolut nimic. Neputincioasă și înfrântă, se așază la o oarecare distanță de copil și plânge în hohote, disperată. Dar cine s-o audă? Cine s-o vadă în acea întindere nesfârșită a pustiului? Realitatea părea să anuleze toată experiența și convingerile dobândite anterior la „Fântâna Celui Viu care mă vede”.

Dar, deodată, în acest decor sinistru se aude o voce: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este.”

Rândul trecut, la fântâna Lahai-Roi, Agar a constatat că Dumnezeu este viu și o vede. Chiar dacă izvorul acesta nu a primit un nume, observăm că mesajele izvoarelor nu se contrazic între ele, ci se completează. Acum Agar experimentează că Dumnezeu aude chiar și plânsul copilului ei. Dumnezeu îi oferă două motive pentru a nu se teme: mai întâi i se oferă o asigurare (pe termen lung) cu privire la viitorul copilului – „voi face din el un neam mare” –, ceea ce era de fapt

o reiterare a ceea ce-i spusese în ocazia anterioară (Geneza, cap. 16). Atât istoria, cât și prezentul adevăresc împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu cu privire la urmașii lui Ismael.

Apoi Domnul i-a oferit și o soluție de moment: i-a deschis ochii să vadă un izvor aflat chiar în preajma ei. Fie izvorul a fost creat anume, fie lacrimile ei au împiedicat-o să-l vadă.

Acest caz biblic ne arată că oamenii cei mai bine intenționați nu pot oferi decât cantități limitate de ajutor („burdufuri de apă”, cum a făcut Avraam), care mai devreme sau mai târziu se vor termina, în timp ce Dumnezeu oferă izvoare, resurse nelimitate de putere și de speranță.

Izvoarele puterii din valea plângerii în viața lui Iosif

Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului. (Geneza 49:22)

Istoria lui Iosif este una dintre cele mai emoționante întâmplări ale Vechiului Testament. Nu reușești să citești întreaga istorisire fără să te podidească lacrimile, mai ales atunci când narațiunea ajunge la punctul culminant, momentul când Iosif își dezvăluie adevărata identitate în fața fraților săi.

Dar între anii liniștiți ai copilăriei, apoi anii începutului adolescenței – ani petrecuți sub ocrotirea tatălui său, Iacov, ca fiu preaiubit – și anii de glorie, când a devenit, ca funcție, primul după faraon în țara Egiptului, adică perioada de la vârsta de 17 ani până la 30 de ani, este o vale a plângerii de 13 ani, o experiență dureroasă, umilitoare, întunecată, plină de suferințe și nedreptăți.

Experiența concretă pe care a trăit-o Iosif în acei ani este departe de a-l fi stimulat prin beneficii vizibile ca răsplată a loialității neabătute față de Dumnezeu și de oameni. Dimpotrivă, Iosif își atrage o mulțime de ponoase. Din cauză că a dezaprobat limbajul urât al fraților, și-a atras dușmănia lor. Din cauză că a ascultat de tatăl său, Iacov, și s-a dus să-și caute frații și a aplicat chiar și principiul celei de a doua mile (milă ca unitate de lungime) pentru că a mers mult mai departe decât Sihem, cum îi spusese Iacov, a mers până la Dotan, unde și-a găsit frații păscând turmele. Oboseala și iubirea lui au fost răsplătite de frații săi cu aruncarea lui într-o groapă, iar apoi a fost vândut rob unor ismaeliți din Madian, dușmanii înverșunați ai israeliților. Frații săi considerau că în felul acesta vor face imposibilă împlinirea visurilor sale, pe care le considerau umilitoare pentru ei, ba chiar revoltătoare. Apoi este revândut în Egipt, tot ca rob.

Ajuns în casa lui Potifar, pentru că a rămas loial principiilor divine de curăție morală, este condamnat la ani de închisoare. Într-un cuvânt, cu cât a fost mai credincios față de Dumnezeu și față de oameni, cu atât îi merge mai rău. A ajuns departe de casă, apoi rob și în cele din urmă deținut în închisoare. Aproape că mai rău de atât nu se poate. Cum să mai crezi în dreptatea și ocrotirea divină după atâtea suferințe? Așa arată valea plângerii în experiența tânărului Iosif și nu avea nici cui se plânge pentru că era singur. Cu toate acestea, și-a păstrat intacte integritatea morală și loialitatea față de Dumnezeu.

Dar oare care au fost izvoarele puterii care i-au menținut loialitatea și tăria de a putut rezista timp de 13 ani? Izvoarele puterii sale nu erau prea multe, așa cum ne stau azi la dispoziție. Erau experiențele înaintașilor săi: Avraam, Isaac și Iacov. Apoi cele două visuri primite de la Dumnezeu, experiențele înaintașilor luminau trecutul, iar visurile erau proiecții spre viitor. Aceasta era Biblia lui nescrisă, dar știută și prețuită. Dar chiar și visurile acestea arătau doar finalul și nu spuneau nimic despre valea plângerii, pe unde va trebui să treacă pentru a ajunge la acel final.

Adevărata bucurie a lui Iosif nu era aceea că într-o zi frații se vor pleca înaintea lui, ci faptul că nu doar el va fi snop de grâu și stea strălucitoare, ci și frații lui vor deveni snopi de grâu și stele, chiar dacă lipseau asemenea indicii. Tocmai de aceea a căutat să rămână tot timpul bob de grâu și tot timpul stea strălucitoare, chiar și ca rob, chiar și în închisoare. El a găsit un izvor de putere în interesul și consolarea manifestate față de ceilalți deținuți din preajma lui. El a mers cu adevărat „din putere în putere”, până când a ajuns înaintea lui faraon. Mai târziu, a înțeles că cea mai bună școală de pregătire pentru poziția lui de vice-faraon, administrator al grâului pentru toată țara Egiptului și apoi și pentru frații săi au fost tocmai anii când a simțit pe pielea lui ce înseamnă lipsa, nedreptatea și suferința. În această școală a învățat binefacerile muncii, ale umilinței și ale răbdării. Când în final a ajuns la putere, niciodată nu a încercat să se răzbune și nici chiar să le reproșeze ceva pentru suferința produsă. A spus doar atât:

Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr.
(Geneza 50:20)

Iosif s-a convins și s-a bucurat nespun că și frații lui au devenit snopi de grâu și stele strălucitoare, pentru că au reușit cu brio la examenul atât de bine ticluit de el – când a vrut „să-l ares-teze” pe Beniamin (singurul lui frate după tată și mamă), pentru că „i-a furat paharul”. Atunci toți frații s-au întors la palatul lui Iosif, alături de Beniamin, iar Iuda s-a oferit să rămână rob în locul lui. Visurile s-au împlinit întocmai și iată minunea: toți frații lui au devenit snopi de grâu și stele strălucitoare.

Un bob de grâu și o stea luminoasă

Să mai poposim și azi în această vale a plângerii din experiența tânărului Iosif, un adevărat model de curăție și loialitate, un erou al credinței.

Adesea se dă vina pe influența negativă a mediului pentru anumite fapte greșite, reprobabile. Desigur, mediul poate influența negativ dezvoltarea și comportamentul unei persoane, dar depinde de structura internă a persoanei respective, de principiile și normele sale morale, de capacitatea sa de a ști ce să preia din mediu și ce anume să refuze categoric.

În cazul lui Iosif, desigur, nu Dumnezeu a determinat comportamentul negativ al fraților săi și tot ceea ce a urmat după aceea cu el în țara Egiptului. Dar Iosif știa că va trebui să rămână în orice împrejurare un bob de grâu și o stea strălucitoare.

Bobul de grâu nu se teme să fie aruncat în pământul negru. Nu negrul pământului va învinge, ci el va transforma pământul negru mai întâi într-un fir verde, pe care apoi vor crește 60–100 de boabe de grâu aurii pe dinafară și albe pe dinăuntru. Bobul de grâu „știe” ce anume să preia din pământul negru, și tot ce preia este mai întâi filtrat și apoi transformat pozitiv.

Profetul Isaia prezintă foarte sugestiv acest adevăr cu privire biruința bobului de grâu: preferă să intre în pământ decât să fie sfărâmat de roata carului sau de copitele cailor:

Grâul se bate, dar nu se bate neconținut; împingi peste el roata carului și caii, dar nu-l sfărâmi. Și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor; minnat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui. (Isaia 28:28,29)

De aceea Dumnezeu nu a împiedicat „aruncarea” lui Iosif într-o țară păgână cum era Egiptul antic, nici transformarea lui în rob pentru ca apoi să ajungă în închisoare ani de zile. Mediul cu totul neprielnic unui tânăr de vârstă lui nu a reușit să-l corupă: nici opulența din casa lui Potifar și nici închisoarea. De fiecare dată, el a menținut un microclimat curat în jurul său. În final, el a devenit cel care a primit responsabilitatea de a asigura grâu întregii țări a Egiptului, și nu numai.

Este un fapt demonstrat că un satelit luminos, mic de doar 70 cm, care zboară la mare distanță de Pământ, este totuși vizibil pe cerul întunecat pentru că lumina, chiar și minusculă, învinge imensitatea întunericului. Acesta a fost Iosif în tot acel întuneric păgân al Egiptului: un bob de grâu și o stea strălucitoare.

În binecuvântarea rostită de patriarhul Iacov, este dezvăluit secretul reușitei și puterii morale a lui Iosif:

Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului.
(Geneza 49:22)

Amin. ■

Emilian Niculescu, pastor pensionar

CASA DE ODIHNĂ EFORIE SUD 2024

Casa de odihnă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în stațiunea Eforie Sud, str. Mihai Viteazu nr. 49–51, pune la dispoziția membrilor și aparținătorilor bisericii noastre **sejururi de 5 zile, cazare + 3 mese (regim ovo-lacto-vegetarian și vegan)**, într-un imobil nou și modern, compus din 20 de camere cu câte două paturi fiecare, cu baie proprie.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – **Adresă poștală:** str. Erou lancu Nicolae nr. 38–38A, 077190, Voluntari, jud. Ilfov. **Telefon:** 0741 123 056. **E-mail:** rezervare.Eforie@adventist.ro

Plata se va efectua în contul Casei de Pensii **RO70BRDE445SV23727864450**, deschis la BRD, **cu mențiunea „sejur Eforie Sud + nume”**, sau la casieria Casei de Pensii (sediul Uniunii de Conferințe).

PERIOADE SEJUR: 26 mai – 31 mai; 2 – 7 iunie; 9 – 14 iunie; 16 – 21 iunie; 23 – 28 iunie; 30 iunie – 5 iulie; 7 – 12 iulie; 14 – 19 iulie; 21 – 26 iulie; 28 iulie – 2 august; 4 – 9 august; 11 – 16 august; 18 – 23 august; 25 – 30 august

TARIFE: CAZARE + 3 MESE/ZI/PERSOANĂ

Adulți și copii peste 14 ani	Copii între 4 și 14 ani* Cu saltea și lenjerie	Copii între 0 și 4 ani*
mai 190 lei	mai 95 lei	gratuit
iunie/septembrie 220 lei	iunie/septembrie 120 lei	
iulie/august 270 lei	iulie/august 130 lei	

DE REȚINUT

- ✓ **Sejurul începe duminică, după ora 14, cu servirea prânzului, și se încheie vineri, până în ora 10, după servirea micului-dejun.**
- ✓ Rezervarea inițială (telefonică sau prin e-mail) este valabilă cel mult două săptămâni. În cazul neachitării sejurului în contul bancar specificat mai sus sau la casierie, cu cel târziu o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- ✓ Bani depuși în contul CPA nu se returnează decât în cazuri excepționale și cu aprobarea Consiliului Casei de Pensii.

CASA DE ODIHNĂ SOVATA-BĂI 2024

Casa de odihnă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în stațiunea Sovata-Băi, str. Trandafirilor nr. 64, jud. Mureș, pune la dispoziția membrilor și aparținătorilor bisericii noastre **sejururi de 5 zile, cazare + 3 mese (regim ovo-lacto-vegetarian și vegan)**, într-un imobil modernizat, compus din 11 camere dotate cu baie proprie.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI

Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – **Adresă poștală:** str. Erou lancu Nicolae nr. 38–38A, 077190, Voluntari, jud. Ilfov. **Telefon:** 0756 576 600. **E-mail:** rezervare.Sovata@adventist.ro

Plata se va efectua în contul Casei de Pensii **RO70BRDE445SV23727864450**, deschis la BRD, **cu mențiunea „sejur Sovata + nume”**, sau la casieria Casei de Pensii (sediul Uniunii de Conferințe).

PERIOADE SEJUR – ÎN TOT CURSUL ANULUI

TARIFE: CAZARE + 3 MESE/ZI/PERSOANĂ

Adulți și copii peste 14 ani	Copii între 4 și 14 ani*	Copii între 0 și 4 ani*
mai – septembrie 200 lei	mai – septembrie 115 lei	gratuit

DE REȚINUT

- ✓ **Sejurul începe duminică, după ora 14, cu servirea prânzului și se încheie vineri, până în ora 10, după servirea micului-dejun.**
- ✓ Rezervarea inițială (telefonică sau prin e-mail) este valabilă cel mult două săptămâni. În cazul neachitării sejurului în contul bancar specificat mai sus sau la casierie, cu cel târziu o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- ✓ Bani depuși în contul CPA nu se returnează decât în cazuri speciale și cu aprobarea Consiliului Casei de Pensii.

* neîmpliniți.

PAVEL ÎN FILIPI. LIDIA – PRIMUL CREȘTIN DIN EUROPA

Faptele 16 ne prezintă cele mai importante momente ale primei acțiuni misionare a lui Pavel în Filipi, din anul 50. Din Troa, Pavel debarcă în Neapolis. Apoi vizitează Filipi, „cea dintâi cetate dintr-un ținut al Macedoniei și o colonie romană” (Faptele 16:12), unde stă mai multe zile. În ziua de Sabat, Pavel predică la marginea cetății, pe albia unui râu, unui grup de femei adunate în acel loc. De ce se adunau pentru închinare pe marginea râului? În lipsa sinagogilor din Filipi, cei câțiva iudei s-au adunat pe malul râului Zygaktis, unde puteau săvârși spălările ceremoniale. În vremea lui Ezra, poporul a fost strâns trei zile pe marginea unui râu (Ezra 8:15). Faptul că erau numai femei adunate la locul de rugăciune demonstrează că bărbații iudei nu figurau în mijlocul populației locale sau erau mai puțini de zece. Ca să înființezi o sinagogă aveai nevoie de minimum zece bărbați. Unele dintre femeile pe care le-au întâlnit misionarii se poate să fi fost prozelite, asemenea Lidiei. În felul acesta se poate explica primirea făcută misionarilor. În Macedonia, femeile pare să se fi bucurat de mai multă libertate decât era obișnuit pentru statutul lor în timpurile acelea.

Cuvântul lui Dumnezeu găsește un teren fertil în inima Lidiei, o vânzătoare de purpură originară din Tiatira. Lidia se temea de Dumnezeu. Deznoământul acestei întâlniri providențiale este unul foarte prolific. Lidia și casa ei au fost botezați în râul Zygaktis. După ce li s-a predicat despre „Hristos cel răstignit”, audiența de la malul râului acceptă învățătura apostolică, la fel ca mulțimile din Ziua Cincizecimii: „Fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt” (Faptele 2:38). Prin reînnoirea pocăinței și prin botezare se adăugau noi credincioși la *Corpus Christi*. În urma auzirii cuvântului, Lidia este hotărâtă să intre, împreună cu familia ei, în apa acestui nou Iordan.

Râul Zygaktis – noul Iordan

Râul Zygaktis este considerat al doilea cel mai binecuvântat râu după Iordan, primind și numele de „micul Iordan”, deoarece Pavel a botezat aici primii creștini din Europa: Lidia, temnicerul din Filipi, dar și alte persoane. Acest baptisteriu a fost

sculptat de marele artist al timpului, de natură, în albia râului, peste care, în 1972, a fost turnat un baptisteriu în formă de cruce. Apa rece trece la o adâncime de 60-70 de cm printre brațele crucii și se unește cu vadul din spatele râului. Acest baptisteriu natural, peste care a fost înălțată o peluză din beton, oferă o priveliște impresionantă. Se înalță ca o oază a credinței în pustia lumii. Un loc unde îți poți odihni sufletul „obosit și înfrânt de cale lungă”.

Memoria acestui loc te răscolește. Când pășești în apa rece a acestui râu iute, ai impresia că ești în apa Iordanului sprinten. Îți vin instant în minte cuvintele unui imn cunoscut, intonat cu ocazia botezului: „Azi mă găsec lângă Iordan.” Prin ochii imaginației, vezi deja grupul de femei care ascultă atente predica lui Pavel, de la ora 11:00. Cea mai proeminentă dintre ele, Lidia din Tiatira, este ochi și urechi. Apelul predicii lui Pavel cucerește și ultima redută a sufletului ei. Ultima acropolă a inimii ei se predă lui Hristos. Duhul Sfânt sădește în mintea acestei femei sămânța mântuirii.

Ulterior, casa ei devine locul de întâlnire al creștinilor, dar și locul unde Pavel se simțea ca acasă. Și datorită acestei femei evlavioase, relația dintre Pavel și filipeni devine una cordială. Aceasta a dat naștere unei comunicări mijlocite de scrisori sau soli și la nenumăratele vizite pe care Pavel le face la Filipi. Spre deosebire de aroganța și incultura corintenilor, unde Pavel nu a fost prea bine primit, inima filipenilor era aproape de inima sa. De mai multe ori i-au trimis lui Pavel ajutoare materiale: „Știți voi înșivă, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio biserică n-a avut legătură cu mine în ceea ce privește „darea” și „primirea”, afară de voi. Căci mi-ați trimis în Tesalonic, o dată și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care prisosește în folosul vostru. Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit, prin Epafrodit, ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu” (Filipeni 4:15-18).

În acest amfiteatru al naturii, la o distanță de 50-60 de metri de baptisteriul natural de pe râu, descoperim biserica dedicată Sfintei Lidia. În spatele acropolelor din Filipi, printre tufe de trandafiri, măslini și alți pomi mediteraneeni, se înalță acest simbol creștin. A fost ridicat în 1972, ca un loc de pelerinaj și odihnă sufletească pentru creștinii veniți din toată lumea. În pronaosul bisericii putem vedea un mozaic sugestiv care ilustrează vizual călătoria apostolului Pavel din Asia în Europa. Pătrundem în naosul bisericii, în nava principală, unde descoperim un baptisteriu în formă de cruce, înconjurat de vitraliile apostolilor Pavel, Luca, Matei și Sila. Întregul așezământ este construit pe o suprafață de 28.000 m² în satul care poartă numele Lidiei. Cum pășești în această biserică te întâmpina în stânga imaginea apostolului Pavel, iar în dreapta, cea a Lidiei.

Nu știm cu certitudine dacă numele ei era numele de naștere sau fusese luat ulterior. Lidia era un nume popular pentru o fată în timpurile romane. Era originară din Tiatira, vechiul regat al Lidiei, Anatolia de altădată. *Comentariul biblic adventist* sugerează ideea că este posibil ca ea să fi luat numele, ca atât de multe sclave și femei din clasa celor eliberați, de la țara de origine, vechiul regat al Lidiei, care era o colonie macedoneană. Faptul

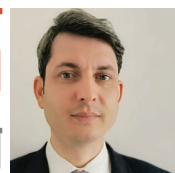
că ea, și nu soțul ei, este numită vânzătoare de purpură, sugerează că era o femeie cu vază și cu o oarecare avere, care își administra propriul ei negoț. Tiatira era vestită pentru lucrările ei de vopsitorie și pentru celebra purpură obținută din pigmenții naturali ai unei scoici.

Nestemata purpurei

Purpura a fost culoarea-vedetă a Antichității. A fost purtată de Alexandru cel Mare, de Cezar și de toți împărații romani și bizantini, fiind interzisă oamenilor de rând, rezervată doar capetelor încoronate. Aproape neprețuită. Istoria purpurei începe în bazinul Mării Mediterane. Până recent am fi spus cu aceeași certitudine că ea începe în portul Tir, unul dintre cele mai importante centre ale fenicienilor, probabil cândva în secolele XVI-XV î.H. Câteva descoperiri arheologice contrazic însă această teorie: în ruinele Cretei au fost găsite urme care sugerează că, de fapt, civilizația minoică ar fi fost deschizătoarea de drumuri în extragerea purpurei, încă din secolele XX-XVIII î.H. Prin urmare, nu știm cu exactitate cine și unde a produs pentru prima oară acest pigment, însă este cert că fenicienii au fost cei care au transformat activitatea într-o adevărată industrie. Astfel, istoria purpurei a rămas strâns legată de istoria acestei zone din Levant, care a mai dat lumii alfabetul, un mare imperiu maritim antic și arta sticlăriei. Purpura se extrage din pigmenții naturali ai unor moluște marine.

Astăzi le cunoaștem generic sub numele de Murex, dar vorbim de fapt de mai multe specii de moluște. Factorul lor comun este că secretă, ca mecanism defensiv, o substanță de culoare roșu-închis. Odată extrasă și procesată, această secreție dă naștere unui pigment cu adevărat special, care impresionează nu doar printr-o culoare intensă, ci și printr-o rezistență aparte. Veșmintele vopsite cu purpură nu-și pierd strălucirea; dimpotrivă, nuanța își păstrează intensitatea cu trecerea timpului. Purpura a devenit un bun de lux, deoarece se obținea foarte greu. Procedura în sine nu era foarte dificilă, dar era nevoie de multă muncă pentru a extrage chiar și cantități mici de pigment. Acesta se obținea prin două metode: una mai laborioasă, care presupune extragerea fină a lichidului din scoici, și una mai simplă, prin zdrobirea acestora. Prima metodă făcea din melci o resursă reutilizabilă, însă lungea semnificativ procesul. Cantitățile enorme de cochilii zdrobite descoperite în jurul centrelor de producție a purpurei arată care dintre cele două metode era preferată.

**DEVOTAMENT
DEPLIN
DANIEL
NIȚULESCU**

**LIDIA PUNE TOTUL
LA DISPOZIȚIA
LUI DUMNEZEU,
VIAȚA, CASA ȘI
INFLUENȚA EI.**

În *Naturalis Historia*, a lui Plinius cel Bătrân, procesul s-ar fi desfășurat astfel: lichidul secretat de moluște este, de fapt, alb-gălbui, și își schimbă culoarea odată ce este expus la lumină. Prin urmare, moluștele erau zdrobite și scoase din cochilii, după care se extrăgea lichidul. Acesta era adunat în bazine mari, căci lichidul trebuia lăsat la soare timp de mai multe zile. La lumina soarelui avea loc o transformare incredibilă: pigmentul devenea alb, apoi începea să se închidă la culoare, devenind gălbui, apoi verde, apoi violet și, în final, roșu-închis. Întregul proces trebuia oprit exact la momentul potrivit pentru a obține culoarea dorită. Nuanța exactă putea varia de la purpuriu clasic, aprins, la un purpuriu foarte închis, descris în unele surse drept culoarea sângelui uscat – aceasta fiind, potrivit lui Plinius cel Bătrân, varianta cea mai apreciată. Pentru a obține doar câteva grame de purpură – necesare pentru vopsirea unei singure pânze – era nevoie de câteva zeci de mii de moluște. Astfel, numai cei foarte bogați își permiteau haine vopsite cu purpură, ele căpătând rapid un statut simbolic, o marcă vizuală a puterii și, ulterior, a regalității. Un gram de purpură costa cât un gram de aur.

Surse antice scriu că Alexandru cel Mare, apoi bazeleii din Imperiul Seleucid și regii Egiptului ptolemaic purtau veșminte din purpură. Purpura își consolidează statutul de apanaj al marilor generali, apoi al împăraților, în Roma antică. Până la finele secolului I d.H., purpura devine exclusiv marca simbolică a împăratului, fapt confirmat de mai multe surse scrise, inclusiv de cele biblice: „Ostașii au împletit o cunună de spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o haină de purpură. Apoi, s-au apropiat de El și ziceau: «Plecăciune, Împăratul iudeilor!»” (Ioan 19:2-3).¹ În Apocalipsa, Babilonul modern reprezentat de femeia desfrânată – biserica apostată – care

sade pe șapte munți, este îmbrăcat cu purpură și stacojiu (Apocalipsa 17:4). Roma modernă păstrează, în vremea sfârșitului, semnalmentele antice. Purpura a devenit echivalentul pigmentului, dar și al stofei vopsite.

Statutul financiar al Lidiei îi oferea posibilitatea să se îmbrace în haine de purpură. Putea rivaliza oricând cu doamnele cochete care își etalau veșmintele de ultimă modă pe bulevardul Siria din Laodiceea. Se putea îmbrăca precum împărații Romei, Alexandru Macedon sau regii Egiptului ptolemaic. Avea șansa să-și împodobească trupul precum bogatul din parabolă – în profiră și în in subțire. Profira era o țesătură de purpură. Lidia era convinsă că doar veșmântul vopsit în sângele lui Isus Hristos o poate face plăcută înaintea lui Dumnezeu. Doar sângele vărsat pe crucea Golgotei îi putea umple golul în formă de Dumnezeu din inima ei.

Asemenea negustorului din parabolă, atunci când găsește mărgăritarul neprețuit, vinde totul și-l cumpără. În ton cu practica creștinilor primari, chiar dacă Faptele apostolilor nu consemnează explicit acest lucru, Lidia pune la dispoziția lui Dumnezeu casa și influența ei, datorită acestui sânge mult mai valoros decât orice stofă de purpură. Ospitalitatea acestei femei înstărite era un mod de viață printre primii creștini, care erau persecutați atât de iudei, cât și de statul roman. Pentru Pavel, ospitalitatea era împlinirea dragostei: „Stăruieți în dragostea frățească. Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13:1-2) ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

¹ <https://historia.ro/sectiune/general/purpura-cea-fara-de-pret-569957.html>, accesat astăzi 8.01.2024.

MOȚĂIND ÎN AȘTEPTARE

Suntem la a patra generație de așteptători în familia noastră. Când eram copil, mătușa mea s-a botezat la 16 ani și era singura adventistă din familie și din sat. Apoi s-a atașat Bisericii Adventiste și restul familiei. Cu toate momentele de persecuție și lipsuri prin care au trecut, generațiile acelea așteptau cu încredere promisiunea făcută de Isus: „Iată, EU vin curând.”

De câte ori se întâlnea cu cineva, mătușa Lenuța îl privea în ochi zicând: „Auzi, Domnul vine curând!” A preferat să lucreze acasă, să nu se mărite și să strângă bani pentru „timpul strămtorării”. Au trecut anii și lucrurile s-au schimbat. A venit naționalizarea și schimbarea banilor, fapt ce a dus la devalorizarea lor. Parcă văd cum aprindea focul cu bancnotele acelea mari și fără valoare. A hotărât să se căsătorească la 45 de ani cu un bărbat credincios, văduv, cu patru copii. Au fost foarte implicați în lucrarea din biserică și în colportaj.

Timpul așteptătorilor încă nu se zărea. Când am vizitat-o ultima dată, avea peste 90 de ani. Gârbovită și singură printre frați, m-a privit în ochi și m-a întrebat: „Ce zici, mai vine Domnul?” „Pentru dumneata vine cât mai curând”, i-am răspuns. A înțeles la ce m-am referit. Și la scurt timp a trecut la odihnă cu gândul că va vedea venirea lui Isus pe norii cerului.

Odată cu această stare de stres din partea așteptătorilor a început o preocupare mai atentă asupra desfășurării profețiilor, cu predilecție la timpul sfârșitului. Au fost făcute referiri la implicarea Bisericii Catolice în mișcarea ecumenică, căderea comunismului, marile evanghelizări pe NET în sălile publice, prin radio, TV, colportaj din casă-n casă, spitale, închisori, azile etc.

Nu cred că am uitat așa repede! Pentru biserica din România a fost „epoca de aur” a creșterii numerice din toate timpurile. Ne găsim astăzi în timpul când și generația a treia începe să treacă la odihnă. Urmează cei pe care i-am crescut și educat ca așteptători. Nu este nevoie să facem sondaje, statistici, evaluări, pentru că se vede cu ochiul liber. Nu este nevoie să știm câte biserici adventiste sunt în România. Avem ce nici n-am visat!

Suntem bogați și nu ducem lipsă de nimic, dar nu vrem să știm cum suntem. Chiar ne deranjează atitudinea Martorului credincios. Dar să știi că nu trebuie să-ți faci iluzii cu privire la starea ta. S-a făcut un studiu care să vadă motivul pierderii numerice în rândul membrilor adventiști. De exemplu, acolo unde a beneficiat de libertate și progres material, generația tânără a ales să rămână

în lume. Interesul pentru venirea lui Isus s-a pierdut. Emanciparea socială, cultul personalității, goana după câștig au orbit privirea așteptătorilor născuți în credința adventistă. Chiar și atunci când Isus predica despre Împărăția cerurilor, oamenii îl urmau pentru a scăpa de sărăcie, exploatare socială, suferință etc. Chiar ucenicii au vrut să știe ce vor câștiga dacă-L vor urma. Când visul lor a fost spulberat, au căzut în depresia așteptătorului. Isus a trebuit să mai rămână cu ei puțin pentru a le oferi o nouă perspectivă a Împărăției Lui. Mergeți în toată lumea și propovăduiți ce ați văzut și învățat de la Mine. Le venea greu să scape de prejudecățile moștenite, considerând că doar evreii au dreptul la mântuire. Lucrarea din Ierusalim a avut un impact puternic, încât a provocat persecuția, culminând cu moartea diaconului Ștefan,

Astfel, ucenicii s-au decis să ducă Evanghelia și la neamuri. Împuternicirea Duhului Sfânt și dorința ca Isus să vină cât mai curând să-i ia la cer le-au dat forța necesară ca lumea de atunci să primească vestea bună a mântuirii.

A trecut foarte mult de atunci și teologii creștini au început să lanseze tot felul explicații, care până la urmă s-au dovedit nefondate. Ultima mare dezamăgire a creștinilor protestanți a fost o lovitură grea pentru mulți oameni sinceri. Eșecul a condus la studiu și rugăciune, astfel începe istoria Bisericii Adventiste, pe care o cunoaștem ca făcând parte din ea. Și noi am fost tentați să fixăm date cu privire la revenirea lui Isus. Am folosit cele mai elaborate studii privind împlinirea profețiilor, s-a răspândit foarte multă literatură și continuăm să predicăm pe baza ultimelor evenimente că Isus va veni cât de curând. Generația mea a savurat aceste prelegeri prezentate de cei mai pregătiți pastori, dar cei de astăzi au posibilitatea să urmărească tot ce se predică în toată lumea pe acest subiect. S-a creat o mare confuzie chiar și în rândul membrilor mai în vârstă. Problema care rămâne este ce a vrut să spună Isus prin afirmațiile: „Iată Eu vin curând” și „ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi”?

**ÎNCREȘTINĂRE
NEABATUTA
GILI
ANTEA**

**BISERICA NU POATE
NICI SĂ GRĂBEASCĂ,
NICI SĂ ÎNTĂRZIE VE-
NIREA LUI ISUS. PÂNĂ
ATUNCI RĂMÂNE
ÎNTREBAREA: „CÂND
VA VENI FIUL OMULUI,
VA GĂSI EL CREDINȚĂ
PE PĂMÂNT?”**

Pentru orice creștin așteptător, expresia „vin curând” presupune în timpul vieții lui. Și cum sunt multe confesiuni creștine, fiecare încearcă să găsească cel mai autentic răspuns la această problemă. Dar adventiștii, chiar prin numele pe care-l poartă, sunt cei mai interesați de acest subiect. Avem cele mai elaborate studii privind profețiile cu privire la timpul revenirii lui Isus.

Cel mai recent material pe care l-am citit este cartea *Apropierea și întârzierea parusiei*, scrisă de decanul Facultății de teologie a Universității Adventist, pastorul Laurențiu Moț. Veți putea găsi multe interpretări și răspunsuri la problema întârzierii venirii lui Isus. Pe mine mă preocupă un alt aspect al așteptătorilor adventiști. Unde ne regăsim noi astăzi ca așteptători?

Se zice că cei mai surprinși de revenirea lui Isus vor fi adventiștii. Nu știu cine a tras această concluzie, dar s-ar putea să aibă dreptate. Privind la impactul pe care biserica creștină îl are asupra societății, vedem clar că procesul secularizării, prin tot ce presupune el, își face simțită prezența și în rândurile noastre. Deși au trecut peste trei decenii de libertate religioasă, dispunând de toate mijloacele de comunicare, ne așteptam ca recolta bogată pe care am strâns-o să rămână în hambarul bisericii. Se pare că ceva a erodat încet și sigur această așteptare. Biserica a devenit ca o firmă care produce tot feluri de produse utile de fapt, dar oamenii nu se grăbesc să le cumpere. Sunt câțiva care încearcă, citesc eticheta și caută altceva. Oamenii au devenit tot mai interesați de bunăstarea lor materială, investind timp, muncă și bani, fără să se mai gândească și la sufletul lor. Această goană după „aur” le-a furat mințile!

Odată cu obținerea libertății religioase a apărut și fenomenul de „piață” unde fiecare își alege o religie, precum un produs din supermarket. În condițiile de astăzi, pentru adventiști problema predicării eficiente lasă de dorit. Nu trebuie să facem „gălăgie” pentru ca oamenii să se pocăiască pentru că vine sfârșitul lumii. Nu frica pedepsei sau pierderea vieții veșnice ar trebui să-i motiveze să-L aștepte pe Isus. A iubi pe Cel care a murit pentru tine este supremul gest de recunoștință. Generația tânără are nevoie de argumente credibile, exprimate în limbajul lor, experiențe din viața celor de lângă ei. Cum să explici că venirea lui Isus este aproape când cei din casa lor sunt preocupați să investească totul în lumea aceasta? Trăim acele vremuri ca înainte de potop, când oamenii, deși au auzit, nu au știut nimic. Cum vine asta? Se poate spune și în dreptul nostru: „... și nu știi că ești...”. Nu este totul să auzi, este nevoie să iei atitudine, să faci ce ți se cere. Această situație va rămâne până la sfârșit.

Ideea revenirii lui Isus i-a obosit pe așteptători, oricât ar fi de puternice glasurile

celor trei îngeri din Apocalipsa! Trecerea timpului își spune cuvântul. Intervine oboseala psihică, chiar dacă desăvârșirea spirituală nu și-a atins ținta. Când eram în armată și trebuia să fac de gardă noaptea de la ora 2 la 6 dimineața, cu toate instrucțiunile primite, cam spre dimineață mă lua o moțăială de nu puteam să mai stau în picioare. De fiecare dată luam câinele unității să stea lângă mine. Adormeam liniștit pentru că știam că la orice zgomot câinele mă trezea.

De aceea cred că a fost lăsată și pilda celor zece fecioare, ca să înțelegem care este realitatea celor care așteaptă revenirea lui Isus. Toate au adormit din cauză că „Mirele întârzie”. Preocupările și nevoile pământești rămân aceleași până la revenirea lui Isus. Ce avem de făcut? Pentru că nu știm niciodată când trecem la „odihnă”, să ne asigurăm că vasul și candela sunt pregătite. Venirea lui Isus este comparată cu cea a unui hoț, adică atunci când nu te aștepți. Este precizat totuși un indiciu, adică va fi noaptea lumii. „Vegheați, căci nu știți când va veni Stăpânul casei...” Încă văd că se mai apelează la tot felul de interpretări apocaliptice legate de evenimente politice, sociale și conflicte militare și consider că nu au darul să grăbească pregătirea candelor cu uleiul Duhului Sfânt. Cred că mai degrabă ne stresează și duce la depresia neputinței de a mai crede în revenirea lui Isus. Biserica nu poate nici să grăbească, nici să întârzie venirea lui Isus. Până atunci rămâne o întrebare la care să ne gândim foarte serios: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Cine dintre noi ar putea răspunde la această întrebare? Cine nu și-ar dori ca toți cei dragi să-L aștepte pe Isus? Așa încât ar trebui „să ne grăbim încet”, lăsându-L pe Dumnezeu să hotărască! ■

Gili Antea, Labirint, București

FAȚA ÎNFRICOȘĂTOARE A DRAGOSTEI

Introducere

Studiile biblice din trimestrul aproape încheiat au întors Psalmii pe toate fețele. Și nu toate aceste fețe ne plac. Unele nu sunt corecte politic, nu par sănătoase și sigure psihologic, iar spiritual nu sună ca Predica de pe Munte. Dar opiniile pioase cu care încercăm să eludăm problemele nu le rezolvă, ci le mătură în colțurile gândirii, unde avem și alte teme nerezolvate.

Nu pretindem că putem explica aici complet și definitiv problema mâniei și a violenței divine, reflectată în toată Scriptura. Din fericire însă, Dumnezeu a inventat credința tocmai pentru a ne ajuta să depășim neînțelesul, cu răbdarea pe care ne-o dă încrederea în înțelepciunea divină. Astfel, putem învinge ispita de a ne erija în judecatori ai Judecătorului Suprem și a condamna Cuvântul, care dă sens vieții și veșniciei.

Secretul credinței este umilința, adică observația că suntem creaturi și că avem tot felul de limite naturale. Aici este punctul în care au greșit altețele lor, Adam și Eva, care au dorit să depășească limita pusă de Dumnezeu. Revenirea în Paradis se face în sens invers, pe aceeași poartă prin care a început exilul: poarta credinței, a înțelepciunii de a-L crede mai degrabă pe Dumnezeu, decât orice altă sursă.

Imprecații, blesteme și injurii

Sunt, oare, biblice imprecațiile, blestemele, afuriseniile și anatemele? Ne plac sau nu ne plac, ele sunt scrise acolo, în Sfânta Scriptură. Nu doar în litera Legii lui Moise, unde sunt blesteme pronunțate de Dumnezeu și de oamenii Lui¹. Nu doar în amenințările și acțiunile profeților.² Nu doar în cântul tremurat și înecat al poezilor și al înțelepților inspirați³, ci chiar și pe paginile Noului Testament.

Petru, inspirat de Duhul, a rostit blestemul asupra celor doi soți vicleni și asupra lui Simon Magul, fără a pronunța cuvântul „blestem” (Faptele 5:9; 8:20), iar pe învățătorii falși, apostatși și stricați (nicolași) care bântuiau biserica, el i-a numit „blestemați”, adică vrednici de blestem – sub blestemul lui Dumnezeu și al bisericii (2 Petru 2:1,14-22).

Pavel i-a anatemizat în mod repetat pe iudaizantii care predicau evanghelia circumciziei și a meritelor omenești – pe falșii apostoli, care se lansaseră într-o campanie de „corectare” a evangheliei lui Pavel și a celor

doisprezece (Galateni 1:8-9). Pavel îi anatemiza pe toți luminații care nu-L agreau pe Isus (1 Corinteni 16:22).

Pe iudeo-creștinii care fuseseră martori la minunile lui Isus și ale apostolilor, trăind bucuria prezenței Duhului Sfânt și care, în loc de a crește în Hristos, dădeau semne de alunecare înapoi spre iudaism, îi compara cu un ogor neroditor, „aproape blestemat” să sfârșească în foc (Evrei 6:8).

Dicționarele definesc blestemul ca imprecație prin care se invocă pedeapsa divină asupra cuiva; afurisenie, anatemă, nenorocire pusă pe seama mâniei divine, sau soartă rea de care nu se poate scăpa. Dar slavă Domnului că, după Biblie, blestemul poate fi îndepărtat.

Biblia folosește frecvent cuvintele „blestem”, „binecuvântare”, „anatemă”. Acestea sunt cuvinte omenești, care au culoare culturală.⁴ La nivel popular, ele au o încărcătură magică, pornind de la credința superstițioasă că vorbele ar avea o putere în sine, că simpla rostire a cuvintelor ar fi malefică sau benefică, creând o realitate, așa cum Dumnezeu a creat o lume prin cuvânt.

Dar Biblia interpretează diferit aceste noțiuni. Blestemul neîntemeiat nu-și nimerește ținta (Proverbele 26:2). Nu există blestem care să nu poată fi dezlegat sau inversat. Chiar binecuvântarea dobândită necinstit atrage blestem (Maleahi 2:2), așa cum Rebeca, Iacov și Esau crezuseră că binecuvântarea ar fi un fericit descântec, care poate fi manipulat sau smuls prin cuvintele celui care o „deține”.

În sens biblic, blestemul poate fi o amenințare profetică, sau invocarea pedepsei divine asupra cuiva. Există blesteme cu caracter limitat, ca pedepse disciplinare (Geneza 49:7), dar și blesteme finale – exprimarea unei dorințe cu efect definitiv (Isaia 13:20; 14:20; Ieremia 50:39).

Există însă și blesteme vulgare, care nu au nicio legătură cu Duhul dreptății divine, blesteme viscereale, care sunt rodul firii pământești. În această categorie intră imprecațiile profane („să-ți vină numele!”, „să-i sară sângele!”), jurămintele profane („să chiorăsc, dacă nu-i așa!”, „să mor eu, dacă nu...”), injuriile, înjurăturile și drăcuiala.⁵

**SĂ REȚINEM:
„TAINA CRUCII
EXPLICĂ TOATE
CELELALTE TAINES”
ALE SCRIPTURII.**

Blestemul lui Isus peste trădători

Noi nu avem căderea de a trimite în iad pe nimeni. Dar Hristos Împăratul are dreptul să spună celor de la stânga: „Duceți-vă, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Pentru că...”

Același Hristos, cu 1300 ani înainte de înomenirea Sa, a rostit în auzul Deboarei:

Blestemați cetatea Meroz!
Blestemați-i de tot pe locuitorii ei,
care n-au venit în ajutorul lui Yahwé,
în ajutorul lui Yahwé printre războinici!
(Judecători 5:23-24)

N-am ști ce a zis atunci „Îngerul Domnului”, adică Domnul Hristos, dacă nu ne-ar fi spus profetesa Debora, care știa unde să așeze mila și unde să pună dreptatea. Nu întâmplător șefii clanurilor o puseseră judecătoare. Cu aceeași suflare, ea a rostit blestemul asupra trădătorilor din Meroz și a binecuvântat pe Iael, străina care puse la punct creierii lui Sisera.

Un ochi omenesc poate ar vedea în Meroz niște bieți obiectori de conștiință, sau niște bieți oameni care preferau prudenta, pentru că nu aveau șanse realiste împotriva canaanitilor. De cealaltă parte, ochiul omenesc ar putea vedea o femeie șireată și crudă, eventual infidelă, pentru că și-a permis să primească un bărbat în lipsa soțului ei. În ciuda alianței de pace dintre neamul ei și regele canaanit, Iael a făcut planul de a-l ucide pe neajutoratul general, anesteziindu-l cu o cană de lapte prins.

Dar ochiul lui Dumnezeu a văzut totul corect: o cetate israelită, care a trădat cauza lui Dumnezeu și a poporului Său, nefăcând nimic pentru a veni în ajutorul luptătorilor; și o eroină străină, miloasă din fire, care însă a riscat totul pentru a răzbuna suferințele mamelor israelite.

Totuși una este a invoca un blestem sub inspirație divină și alta este a profera blesteme cum ne vine la gură. Blestemele profane de orice fel, chiar și reacția față de o nedreptate care ni se face, reacție omenește îndreptățită, dar lipsită de har, trebuie evitate.⁶ De dragul lui Dumnezeu, trebuie să-i iubim pe cei care ne fac rău, încât să ne rugăm pentru ei și să le căutăm binele. Să-i binecuvântăm, în loc de a ne dezlănțui firea pământească în blesteme pentru care nu suntem competenți. Avem în Vechiul Testament exemplul lui David în relație cu Saul, cu Șimei și cu alții. Avem exemplul lui Iov, care nu doar că a respins orice provocare de a-L blestema pe Dumnezeu, ci niciodată în viață nu și-a blestemat dușmanii (Iov 31:29-30). După măsura în care am fost și noi iertați, să iertăm.

Lucrarea stranie a lui Yahwé

Există însă și cazuri în care cea mai benefică binecuvântare pentru cineva este blestemul consecințelor

propriilor fapte, ca pedeapsă spre pocăință. De obicei, muritorii nu simt nevoia de pocăință decât în condiții de mare presiune. Acesta este principalul motiv pentru care Dumnezeu a dat omului, de la Cădere, anumite binecuvântări educative, îmbrăcate în blestem.⁷

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a permis să vină tot felul de blesteme și nenorociri peste indivizi și popoare, ca un mijloc prin care să-i poată determina să strige la El după ajutor, pentru a căpăta mântuire și binecuvântare (Isaia 19; Osea 6:1).

Numai oamenii inspirați de Duhul au putut rosti atât binecuvântări reale, cât și blesteme drepte și eficiente. Când Moise, cel mai mare profet, a invocat solemn intervenția divină asupra liderilor rebeli din pustie, pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, împreună cu toate averile lor (Num 16:29-33), la fel cum marea înghițise elita armatei egiptene, ca să treacă prin ea Core, Datan, Abiram și On. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu ar fi fost „complice” cu Moise, ar mai fi răspuns, oare, pământul la o asemenea provocare?

Când Ilie a invocat solemn intervenția lui Dumnezeu ca să-l ocrotească de jandarmii apostatului rege Ahazia, focul lui Dumnezeu a venit asupra lor și două plutoane au fost trăsnite, împreună cu căpitaniii lor (2 Regi 1:2-17). Dar când „fiii tunetului” i-au cerut lui Isus „permisiunea” de a invoca focul ceresc asupra samaritenilor neospitalieri, după exemplul lui Ilie, Domnul i-a răcorit imediat: „Nu știți ce duh vă mână!”

Prin urmare, duhul care te mână este mai important decât gestul în sine. Judecând superficial, îi putem găsi nedrepti pe oamenii lui Dumnezeu și chiar pe Dumnezeu Însuși. Dar atitudinile și intervențiile divine sunt diferite de la caz la caz, pentru că și circumstanțele sunt diferite. „De ce îl judeci tu că nu dă socoteală de toate treburile Lui?” (Iov 33:13).

Foc din cer poate aduce și diavolul, dacă i se permite (Iov 1:12,16). Dar este absurd să credem că Ilie a rostit un blestem sub provocarea diavolului și că Dumnezeu a permis nenorocirea fără să-l mustre pe Ilie, ba încă să-l premieze! Cum se face că Duhul lui Ilie a calcinat 102 militari fără să clipească? Scriptura ne arată că aceștia veniseră să-l aresteze pe „omul lui Dumnezeu”, pentru a-l duce înaintea regelui, înțelegem de ce. Oamenii aceia îl cunoșteau pe Ilie, îl văzuseră cu ani în urmă pe muntele Carmel, chemând foc din cer. Toată lumea știa ce se întâmplase și cum Baal și profeții lui rămăseseră fără replică. Iar jandarmii celui de-al doilea pluton i-au văzut și pe colegii lor carbonizați, așa că erau cu atât mai vinovați.

Mulți oameni pier din cauza unui eroism prostesc față de Dumnezeu, când o minimă socoteală i-ar fi făcut să cadă la pământ tremurând. Era cumva Ilie atât de intransigent pentru că nu avusese ocazia să asculte Predica de pe Munte? Era, oare, Dumnezeul lui, un altul decât

Domnul Hristos? Noi putem gândi și spune ce vrem, dar din lumea noastră postdiluviană, Ilie este singurul muritor care nu a murit, pentru că Dumnezeu l-a răpit în Împărăția nemuririi.

Chiar și copiii? Chiar nevinovații?

Oare Elisei, cel care primise o „dublă măsură” din Duhul care-l anima pe Ilie, devenise de două ori mai insensibil atunci când i-a blestemat în numele lui Yahwé pe copiii batjocoritori din Betel? (2 Regi 2:23-24). Noi putem gândi și spune ce vrem, dar Elisei este singurul om al cărui nume a fost onorat de Dumnezeu într-un mod unic după moarte, dând viață unui mort care, întâmplător, fusese atins de oasele profetului (2 Regi 13:14,20-21).

Betelul acelor copii fusese locul sfânt al patriarhilor⁸ și centrul cultului lui Yahwé, înainte și după Șilo.⁹ Apoi, Betelul devenise cetatea-sanctuar a vițelului de aur (1 Regi 12:29-33), unde se încuraja disprețul față de Dumnezeu „prea exigent” al profeților (1 Regi 13). Nu întâmplător, necredinciosul sfidător care și-a atras blestemul divin rezidind Ierihonul era originar din Betel.¹⁰

Ilie constituise la Betel un centru de ucenici profeți. Aceștia primiseră descoperirea că Dumnezeu îl va înălța pe Ilie la cer, fără moarte (2 Regi 2:2-3). Numai ucenicii profeți din Betel și din Ierihon cunoșteau acest secret, cu puțin înainte. După ce s-a confirmat că Ilie fusese răpit la cer, colegii lor din Ierihon – la fel de bine informați, dar sceptici – bănuiau că profetul ar fi fost ridicat de o tornadă („duhul”/„vântul” Domnului) pe cine știe ce colauri.¹¹

Or fi fost ucenicii din Betel mai credincioși decât cei din Ierihon? Nu știm, dar Biblia ne arată că au fost desule drame ale credinței și chiar tragedii ale necredinței printre acești ucenici ai profeților. Amintiți-vă de cei doi ucenici profeți din timpul lui Ahab (1 Regi 20:35): cel ce disprețuise descoperirea dată colegului său a murit sfâșiat de un leu (1 Regi 20:35-42), ca și profetul neascultător venit din Iudeea la Betel (1 Regi 13:21-24,28). Straniu? Da, dar adevărat și provocator la studiu.

Dacă cei mai buni credincioși, ucenicii profeților, erau atât de dificili când se aștepta de la ei credință, ce putem spune despre efraimiții apostatați din Betel? Au continuat să se închine vițelului de aur, ei și copiii lor, până când regele Iosia le-a distrus idolul. Degeaba erau ei urmașii lui Iosua (1 Cronici 7:27-28), pentru că, în ciuda tuturor amenințărilor profeților, nu s-au mai pocăit, ci au fost deportați de asirieni.¹²

Acești efraimiți mândri disprețuiau darul profetic, în ciuda faptului că se manifestase în mijlocul lor sub diverse forme. Profeții erau numiți „nebuni” și „aiuriți” (Osea 9:7; 13:8). Din vremea lui Ieroboam, generații de cetățeni ai Betelului avuseseră suficiente dovezi supra-

naturale. Acum venise repede vestea că Ilie fusese răpit la cer. Rezultatul? Până și băiețandrii de pe maidan învățaseră batjocura părinților. Când l-au recunoscut pe Elisei trecând pe acolo, au început să orăcăie amuzați: ‘alē qarēah! ‘alē qarēah! „Înalță-te și tu, chelbosule!”

Dar Elisei nu era deloc amuzat. Nu-l durea numele lui, altele erau durerile lui. Și înfiorându-se în sinea lui, a rostit blestemul pe care Duhul lui Dumnezeu i l-a dat pe moment. Cuvântul s-a împlinit imediat: 42 dintre acești copii de diferite vârste au fost sfâșiați de doi urși care au ieșit din pădurea vecină. Este normal să se pună întrebarea: ce vină aveau copiii aceia? De ce Dumnezeu i-a pedepsit pe copii pentru păcatele părinților?

Este știut că Dumnezeu nu acceptă pedepsirea nedreaptă a unuia în locul altuia.¹³ Dar când copiii reflectă păcatele părinților, Dumnezeu îi pedepsește uneori pe părinți, lovindu-le copiii, în speranța că părinții vor înțelege.¹⁴ Uneori, copilul le este smuls părinților pentru că este singurul suflet nevinovat din casa aceea (1 Regi 14:12-14). Pe calea aceasta, unii copii au fost protejați de rele mai mari. Dar alteori, faptul că „Domnul a dat și Domnul a luat” este o încercare chiar pentru cei mai buni părinți – o dramă nedorită de Dumnezeu¹⁵, dar care va străluci de răsplătire de-a lungul veșniciei. Dumnezeu îi iubește pe copii și va cere socoteală tuturor pentru ei.¹⁶ Dar acum, Dumnezeu nu ne explică de ce a permis una sau alta.

Copiii aceia puteau fi sfâșiați de urși și fără blestemul lui Elisei. Peste alți copii s-a prăbușit un deal, alții au fost măturați de tsunami. Alții au căzut într-o prăpastie sau într-un lac cu autocarul, fără să fi fost vinovați. Noi am dori să știm „de ce”, dar încă nu avem răspunsurile, iar dacă le-am avea pe toate acum, le-am putea oare aprecia corect atât timp cât trăim sub imperiul rebeliunii naturale a firii pământeste?

Un Dumnezeu paradoxal

Cineva ar putea obiecta: Bine, dar unde este faimoasa dragoste a lui Dumnezeu? Unde este harul pe care crucea ni l-a garantat? Unde este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu? Cum de i-a suferit cerul pe regii Manase și Nebucadnețar, de s-au pocăit (2 Cronici 33:1-20; Daniel 1-4), în timp ce Belșațar și Irod Agripa au fost loviți fără veste (Daniel 5; Faptele 12:20-23)?

Și câte astfel de întrebări nu se pot pune! Dumnezeu este paradoxal chiar și în ce privește caracterul Lui, nu doar în ce privește natura și personalitatea. După ce Îl justificăm cu toate posibilitățile noastre teologice, în încercarea de a construi o teodicee¹⁷ perfectă, observăm că socoteala noastră dă cu rest.

Cum am putea înțelege faptul că Dumnezeu a găsit de bine să-i mântuiască pe păcătoși printr-o mare nedreptate față de Sine? Ce altceva este crucea, decât o

uriașă nedreptate, pe care Isus Și-a asumat-o, devenind atât salvatorul, cât și judecătorul nostru? Tatăl a dat Fiului toată judecata, deoarece El este Fiul în calitate de om – născut, pățimit, murit și înviat (Ioan 5:22,27).

„Taina crucii explică toate celelalte taine” ale Scripturii.¹⁸ Aceasta este cheia unei teodicee care încă nu s-a scris și care este făcută să răspundă la cele mai grave întrebări, cum ar fi: De ce a distrus Creatorul o lume întreagă la Potop, împreună cu prunci și cu animale, care nu aveau nicio vină? De ce i-a trimis Yahwé pe evrei în Canaan, ca să alunge sau să masacreze triburi cu care ei nu erau în conflict și, în anumite cazuri, să ucidă întreaga populație, inclusiv bătrâni, mame și copii? Oare în Sodoma erau perverși chiar și preșcolarii?

Dumnezeul lui Israel, pe care Noul Testament Îl identifică în persoana Hristosului preexistent, a lăsat o lege categorică: dacă cineva, fie și dintre cei mai dragi (frate, fiu, soție, prieten etc.) propune cultul unei alte divinități în locul lui Yahwé, eliberatorul din Egipt, „să nu te învoiești cu el, să nu pleci urechea, ochiul tău să fie fără milă, nu te îndura de el și nu-l tăinuie, ci să-l omori...., să-l ucizi cu pietre și să moară...” (Deuteronomul 13:6-11).

Astfel de legi înfricoșătoare, care nu erau puține¹⁹, nu pot fi eludate de cititorul credincios, cu simpla constatare că „așa era pe atunci” și că, prin contrast, Noul Testament a venit cu slobozenie și cu spor de har. Ba uneori se sugerează că harul devine cu atât mai tare cu cât păcatul este mai mare – punând astfel harul în slujba păcatului. Oare așa să fie?²⁰

Harul Domnului nu poate fi măsurat în niciuna din dimensiunile lui. Dumnezeu este cu adevărat iubire, iar dreptatea Lui nu are rolul de a-i contrabalansa iubirea, ci de a o exprima perfect în corectitudine și în strălucire. Harul Lui este acea adâncă milă și mare favoare, de care avem atâta nevoie și care este singura noastră speranță, este manifestarea culminantă a aceleiași iubiri, prelungită mai mult decât cere dreptatea.

Dar harul divin se aplică personalizat. Răbdarea lui Dumnezeu este cu unii foarte îndelungată și suferitoare, iar cu alții este mai scurtă și mai grabnică. Nu din părtinire sau favoritism nedrept, ci există circumstanțe atenuante și circumstanțe agravante.

O trecere în revistă a pedepselor din istoria biblică ne învață că El pretinde mai mult de la cei care au primit mai mult. În unele cazuri, pedeapsa finală n-a mai avut nevoie de răbdare: a venit instantaneu peste cel care a pus vârf unei vieți de păcat printr-un gest public.

Dar o pedeapsă iute nu înseamnă o măsură pripită. Dragostea nu a lipsit de acolo, dar nu a mai putut fi prelungită dincolo de dreptate, unde se află harul. Nu mai era nevoie de har, pentru că fusese consumat în zadar. De aceea, dreptatea iubirii călcată în picioare a adus uneori în istoria biblică pedepse exemplare.

Încheiere

Subiectul nostru abia a fost atins. Despre implicațiile manifestărilor violente, directe sau indirecte, în ce privește caracterul și imaginea lui Dumnezeu, în relație cu autoritatea Bibliei și cu armonia internă a Sfintei Scripturi, vom continua în următorul număr al revistei. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Gen. 4:11; 12:3; Num. 24:9; Deut. 27:13-26; 28:15-20; 29:19 – 30:1,7.

² 2 Regi 1:2-14; 2:23-24; Is. 65:15; Ier. 11:3, 5; 42:18; 48:10; Zah. 5:3; Mal. 1:14; 2:2; 3:9.

³ Ps. 109:6-20; 119:121; 137:8-9; Pr. 3:33; 28:27; 30:10; Pl. 3:65; Neemia 13:25.

⁴ Să ne amintim: cuvintele Bibliei, mai potrivite sau mai puțin potrivite, nu sunt inspirate de sus, ele sunt mijloacele de expresie ale autorilor inspirați. Inspirația acționează la nivelul minții și conștiinței profetului, nu la nivelul cuvintelor. Ele aparțin cu totul autorului omenesc. A se vedea primul capitol din *Solii alese*, vol. 1.

⁵ Îi pot da diavolului, eventual, ce este al lui – toate lucrurile rele –, dar niciodată sufletele pentru care a murit Hristos. Când biserica „dă pe mâna Satanei” pe cineva, pentru purtare rea (1 Cor 5:5), sau pentru învățături necreștine (1 Tim. 1:19-20; 2 Tim. 2:17-18), aceasta este o pedeapsă disciplinară. Cei care nu iubesc porunca lui Dumnezeu și autoritatea bisericii lui Hristos sunt lăsați în libertatea pe care și-au ales-o, pe mâna Satanei, ca să decidă cu cine vor să-și petreacă veșnicia. Nu este o acțiune definitivă. O persoană exclusă din biserică nu este ștersă din cartea vieții înainte de ziua judecării venită în dreptul acelei persoane.

⁶ Ecl. 10:20; Rom. 12:14; Iac. 3:8-11; 5:12; Mat. 5:44; Luca 6:28.

⁷ Gen. 3:14-17; 4:11; 5:29; 8:21.

⁸ Gen. 12:8; 13:3; 28:17-19; 31:13; 35:1-8,15-16.

⁹ Jud. 4:5; 20:18,26; 21:2; 1 Sam. 10:3; Osea 12:4;

¹⁰ 1 Regi 16:34; cf. Iosua 6:26.

¹¹ Vezi 2 Regi 2:16-18. În ebraică, atât vântul, cât și Duhul (sau „duhul”) sunt numite de obicei rûah (vezi și Ioan 3:8; Ev. 12:9).

¹² 2 Regi 10:28-29; 17:28; 23:15-19; Osea 10:15; Amos 3:14-15; 4:4-6; 7:10-17.

¹³ Deut. 24:16; Ez. 18:4,20.

¹⁴ Ex. 20:5; 34:7; Num. 14:18; Deut. 5:9; Ier. 32:18.

¹⁵ Iov 1:18-22; 2:3; Pl. 3:33.

¹⁶ Ex. 21:22-23; Mat. 18:3-6; Ef. 6:4; Col. 3:21.

¹⁷ Teodiceea este o doctrină apologetică religioasă, care încearcă să demonstreze că existența răului și a nedreptății în lume nu infirmă bunătatea divină.

¹⁸ „Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care izvorăște de pe Calvar, atributele lui Dumnezeu care ne umpluseră de teamă și de groază apar frumoase și atrăgătoare. Mila, bunătatea, dragostea părintească se văd unite cu sfințenia, dreptatea și puterea. Când privim maiestatea tronului Său înălțat și onorat, Îi vedem caracterul în manifestările Lui iubitoare și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea celui titlu scump: „Tatăl nostru” (TV 652.1).

¹⁹ În teocrația mozaică, aproape orice păcat sfidător sau voluntar, și în mod special asasinatul, trebuia pedepsit cu moartea (Gen. 9:6; Ex. 21:14). „Ochiul tău să fie fără milă” (Deut 19:13,21).

²⁰ Afirmția lui Pavel din Rom. 5:20 („Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească păcatul; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”) este adesea greșit înțeleasă. Este absurd să credem că apostolul a sugerat că primim cu atât mai mult har cu cât suntem mai îndrăzneți, mai creativi și mai experimentați în păcat. Doamne ferește! Singurul fel în care Legea înmulțește păcatul este metaforic: Legea (Scriptura) luminează conștiința și astfel omul se vede tot mai păcătos. Prin urmare, acolo unde Legea își sporește efectul, acolo și harul lui Dumnezeu sporește față de om. Cu cât suntem mai conștienți de păcat și regretăm, cu atât avem mai mult parte de milă.

CINE SUNT EU?

- 1 Tatăl meu era alb, mama mea era de culoare, iar frații mei nu mi-au fost cei mai buni prieteni, chiar tatăl meu ne-a despărțit.
 - a. Cine sunt eu?
 - b. Cine erau frații mei?

- 2 Abia ajunseseam în primul an la exploratori când am devenit împărat. Tatăl meu a mai primit o prelungire a vieții cu cincisprezece ani. Am domnit cincizeci de ani, dar nu am făcut voia Domnului și am devenit celebru pentru răutatea mea.
 - a. Cine sunt eu?
 - b. Cine a fost tatăl meu?

- 3 La noi nu era un club de exploratori sau companioni, însă pe când aveam 12 ani tatăl meu îi ajuta pe credincioși să construiască biserica. Atunci am murit, dar nu am fost îngropată în aceeași zi, după legea evreiască.
 - a. Cine sunt eu?
 - b. De ce nu am fost îngropată în aceeași zi, după legea evreiască?

- 4 Eram la TLT (Școala liderilor) când aveam deja mai multe specializări realizate: drumeție; focuri și gătit; urme de animale; orientare; muzică; stele; astronomie; trasul cu arcul și praștia etc.
 - a. Cine sunt eu?
 - b. Ce carte am scris?

- 5 Mai aveam vreo trei ani până să devin companion când am participat la prima mea „BIBLE EXPERIENCE”. Părinții mei nici nu au știut când m-am prezentat în fața juriului. Nimeni nu era mai cunoscător ca mine, din toată încăperea.
 - a. Cine sunt eu?
 - b. Unde a avut loc confruntarea teologică?

**CITESC SI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

Răspunsuri:
1. a) Ismael; b) Celălți copii ai lui Avraam.
2. a) Manase; b) Ezechia.
3. a) Fica lui Iair; b) Am fost inviată de Iisus.
4. a) David; b) Psalmii.
5. a) Copilul Iisus; b) La Templu.

INVESTEȘTE 3,5% pentru educație

ADRA

Redirecționează 3,5% către ADRA România

Cod de identificare fiscală
(C.I.F.) 14355291

Cont: R073 RNCB 0074 0292 1540 0001

În baza art. 123¹ din legea nr. 227/ 2015 privind Codul Fiscal,
orice contribuabil-persoană fizică poate redirecționa
3,5% din impozitul pe venit plătit statului,
către o organizație non-guvernamentală.

